

ארתור קובן דוויל

שרלוק הומס

כל הספרים

פרק א

בתוך:

שרלוק הולמס: כל הסיפורים ברך א
ארטור קון דיל

תרגום: חנה לבנת, רות שמעוני

הוצאה: כנרת זמורה דבר

תאריך הוצאה: 2010

הבעיה הסופית

כפי שנווכחת, רק שלוש פרשיות. במשך החורף של אותה שנה ותחילת האביב של 1891 קראתי בעיתונים כי ממשלה צופת העסיקה אותו בעניין בעל חשיבות ממדרגה ראשונה. באotta תקופה קיבלי מוהלמס שתי איגרות שנשלחו מונרכון ומנים, ושהן הסקתי כי יש בכונתו לשחות בצרפת תקופה ממושכת. לכן הופתעת כשראיתו אותו נכנס לחדר העובדה שלי בערך 24 באפריל. נראה לי שהוא חיור וחושש מן הרגיל.

"כן. עבדתי קשה מדי בזמן האחرون", ציין בתשובה למבטי יותר מאשר לדברי. "היהתי מתחה קצר לאחרונה. האם יש לך התנגדות שאסגור את התריסים?"
האוור היחיר בחדר בא מן המנורה על השולחן, שלוידו ישבי וקראי. הולמס התקדם לאורכו הקיר, סגר את התריסים בניקשה ונעל אותם היבט. "אתה פוחד ממשהו?" שאלתי.
"כן. אני פוחד."

"מהה?"
"מרובי אוור."

"הולמס יקיר, מה כוונתך?"
אני סבור כי אתה מכיר אותי די הצורך, ווטסון, כדי לדעת כי איןני אדם עצבני בשום פנים ואופן. אך התעלומות מסכנה המאיימת עליך היא טיפשה ולא אומץ לך. האם יורשה לי לבקש מך גפרור?" הוא שאף את עשן הסיגריה שלו לריואתו כאילו היה בהשפעתו המרגיעה כדי להסביר את נפשו.
"עלי להנצל על שבאת אליך בשעה מאוחרת כל כך", אמר, "ועלוי גם לבקש מך לחזור מן המקבול ולהרשות לי לצאת מביתך מיד בטיפוס על קיר הגן האחורי שלך."

"אך מה פירושו של כל זה?" שאלתי.
הוא הושיט את ידו, ואני ראייתו לאור המנורה כי בשניים מפרקיו אצבעותיו היו חתכים שותתיים.
"אין זה שום דבר דמיוני, כפי שאתה רואה", אמר וחיך. "להפך, זה דבר ממשי מאד, שבו יכול אדם לשבור את ידו. האם מרת ווטסון בכיתה?"

"היא נסעה לביקור."
"באמת? אתה לבדוק?"
"כן."

"זה מקל עלי להציג כי תצטרף אליו לנסיעה של שבוע אל היבשת."
"לאן?"
"הו, לכל מקום שהוא. לא משנה לי."

בלב כמובן אני נוטל את עמי וכותב את המילים האחרונות על אודוטה הסגולות הייחודיות שהן ניחן ידידי, מר שרלוק הולמס. באופן מוקוטע ובבלתי מספק, כך אני חשב, השתדלתי לתאר את חוותית המוזרות בחברתו מן הרגע שבו הפגישה אותנו ירד המקהה בתקופת ה"חקרה בשני" ועד לההערכותו בפרשת "הascus הימי" – התערבותה שמנעה, ללא ספק, תקרית ביןלאומית חמורה. היה בכוונתי להפסיק בנקודת זה, ולא לספר כלל על המאורע שהותיר בחיי חלל ריק, שאפלו מרחוק של שניםים לא הצליח לטשטש. מכל מקום, מכתבים של הקולונל ג'יימס מוריarity, הוצע באחרונה להגנה זכרו של אחים, אינם מותירים לי כל ברירה – ואני נאלץ לכתוב את העובדות ולהסבירן לידיעת הציבור בדיק באופן שבו קרו. אני לבדי יודע את האמת המוחלטת, ושם כי הגע הרגע שבו אין עוד כל סיבה להסתיר אותה. ככל הידוע לי, היו שלושה דיווחים בלבד בעיתונות: הדיווח ב"ז'ורנל דה ז'נ'ב" ב-6 במאי 1891, השדר של סוכנות רווייטרס שהופיע בעיתונים האנגליים ב-7 במאי, ולבסוף – המכתחים שהוכרתי לעיל. שני הדיווחים הראשונים היו קצרים מאד, ואילו השלישי – כפי שאוכיח בהמשך – הוא עיות מוחלט של העובדות. נפל בחלקי לספר כאן לאשונה מה התרחש באמת בין פרופסור מוריarity לבין מר שרלוק הולמס.

כפי שכבר סיירתי בראשותי, היחסים הקרובים מאד שדרו בין הולמס לבין התמתנו במידה מה אחרי שנשאתי לי אישת ופתחתי מרפאה פרטית. הוא המשיך לכוון אליו מפעם לפעם כשרצה שאתולוה אליו למשימותיו, אך הביקורים האלה נעשו נידרים יותר ויותר, עד שבשנת 1890 העלייתי על הכתב,

אותו, אחרי אלף פיתולים ערומים, לפروفסור לשעבר למתמטיקה, מוריארטי המפודסם.

"זהו נפוליאון של המשפט, ווטסון. הוא המארגן של מלחית מעשי המשפט. ומעט של כל מה שלא פוענה בעיר הגודלה זו. הוא גאון, פילוסוף, הוגה דעות. יש לו מוח מעולה. הוא יושב חסר תנווה בעכבייש במרכזי הרשות, אך הרשות הוא מקרינה על כל סביבותיה, והוא מכיר היטב כל רטט העובר בשלוחותיה. הוא עושה אך מעט בעצמו. הוא רק מתכוון. אבל סוכניו רכבים ומאורגנים להפליא. יש לבצע המשפט, להעלים מסמך, או נאמר לשדרו בבית, לחסל ארם – הידיעה מועברת לפروفסור, הענין מאורגן וمبرען. אפשר שיתפסו את האיש שנשלח לביצוע המשימה. במקרה כזה יימצא מיר הכסף הדרושים לשחרורו בערכות או להגנתו. אך הכוח המרכזי המפעיל את השילחים אינו נתפס לעולם – ואפילו השרות אינם מועלמים נגידו. זהו הארגון שבקייםו חשתית, ווטסון, ושאת כל מרצי הקדשתי לחשוף ולהרeros.

"אך הפרופסור היה מוקף אמצעי ביטחון שתוכנו בפיקחות צו, עד שנראתה כי אין אפשרות להשיג ראיות שירשעו אותו בcourt המפט. אתה מכיר את CISARONI, ווטסון יקירי, ואך על פי כן נאלצתי להזרות, מקץ שלושה חורשים, כי פגשתי סופ-סוף ביריב השווה לי בחוכמותו. האימה שחשתה לנוכח פשעו טבעה בים ההערכה שדרחשתי למיננותו. אך לבסוף עשה טעות אחת – רק טעות קטנה אחת, אך היה זה יותר משיקול להרשות לעצמו, כשהאני כה צמור בעקבותיו. ניתנה לי הזרמתו, ואני ניצלתי אותה וטויתית את רשותי סכיבו עד שעכשו היה מוכנה לסגור עלייו. תוך שלושה ימים, ככלمر ביום שני הקרוב, יבשיל מצב העניים, והפרופסור – ואיתו כל חבריו כנופייתו החשובים – יהיו כבר בידי המשטרה. אז ניתנה המשפט הגדול של המאה, יותר מארבעים תלומות יבואו על פתרונו, ותבל התליה יוכן לכלום – ואולם כפי שאתה מבין, אם נפעל מוקדם מדי, הם עלולים ללחום מאייתנו ממש בשנייה האחורה.

"עכשו, לו יוכל לעשות זאת בלי יידעתו של פרופסור מוריארטי, לא יהיה קל לקשי להצלחה. אך הוא ערומי מכדי שנצליח להסתיר זאת מעינו הפוקה. הוא ראה כל צעד שעשית כדי לפרק את הרשות סביבו. שוב ושוב נאבק לפרק לו רוך בערדה, אך אני הצלחתה להקרים אותו תמר. רע לך, ידרוי, כי לו היה ניתן להעלות דין וחשבון מפורט מן המאבק השקט הזה על הכתב, הוא היה תופס את מקומו כمعدרך התקיפה וההתגוננות המבריק ביחסו בהיסטוריה של הבילוש. מעולם לא הצלחתה להעפיל לגבהים כלפי, ומעולם לא נדחתקי לך לפינה ביריב. הוא העמיק לנעוץ את חרבו, ואך על פי כן סיכلت את כל מהלומותיו והעמוקתי לנעווץ את חרביו ממנה. הבוקר הזה ננקטו הצדדים האחرونנים, ושלושה

היה משהו מוזר בכל זה. לא היה זה מטבחו של הולמס ליטול לעצמו חופה אלא מטרה, ומהו בפניו החיוודות והגינות העיר על מתחות רבה. הוא זיהה את השאלה במבטיו, שילב את אצבעותיו, השען את מרפקיו על הברכיים והסביר את המצב.

"קרוב לוודאי שלא שמעת מעודך על פרופסור מוריארטי?" אמר.
"לא."

"אכן, כאן טומנים הגאוניות והפלא שבדברו!" קרא. "אדם זה משלט על לונדון, ואיש עוד לא שמע עליו. וזה הדבר המציב אותו בפסגת דברי ימי המשפט. אני אומר לך בכל הרצינות, ווטסון, שלו יכולתי להוכיח את האיש הזה – לו יכולתי לשחרר את החבדה ממנו – הייתי חש כי הגעתו לשיא פעילות וכי אני מוכן לפנות לתחום עיסוק שקט יותר. ביניינו לבן עצמוני, בזכות הפרשיות האחרונות – שהבן סייעתי למשפחה המלכותית של סקנדינביה ולרפובליקה הצרפתית – הייתה יכולה לבחור באודח חיים שקט, ווטסון, לא הייתה מוסגת בשקט בכיסאי, כל עוד ברור היה לי כי ארים כפרופסור מוריארטי מושוט חופשי בדרכוותיה של לונדון."

"מה הוא עשה, אם כך?"

"הקרירה שלו מוחרת במינה. הוא נולד למשפחה טוביה וזכה להשכלה מצוינת. הטבע חנן אותו בכישרון מתמטי נדר. כשהיה בן עשרים ואחת כתוב מסה על הבינים של ניוטון, שהתקבלהיפה באירופה. על סמך המסעה זו זכה בתפקיד ראש החוג למתמטיקה באחת האוניברסיטאות הקטנות שלו, ונודעה לו, לכל הדעות, קריירה מזהירה. אך לא איש הזה היו נתיות תורשתיות בעלות אופי שטני. קו אופי נפשו זרם בדם, והוא לא התמתן כלל, אלא גבר ונעשה מסוון יותר בಗל כוחות הנפש שלו, המזוהים במינם. שמעות אפלות נרכזו בשמו בעיר האוניברסיטה, עד שנאלץ להתפטר ולעבור לונדון – שבה עבר כמדריך צבאי. וזה שידוע לעולם על אודותיו, אך מה שאסף לך עכשייו הוא מה שגיליתי בכוחות עצמו."

"כידוע לך, ווטסון, אין איש המכיר את עולם המשפט המ██ון של לונדון כמווני. זה שנים אני מודיע לך שיש איזשהו כוח העומד מאחוריו הרוע, איזשהו כוח מארגן העומר תмир ברוכו של החוק וממחפה על עושה הרע. שוב ושוב חשתי בnochותיו של הכוח הזה בפרשיות מסווגים שונים – זיווף, שוד, רצח – וזיהיתי את אופן פעולתו ברכבים מן הפשעים הבלתי מפוענחים שבננסיון פתרונים לא נועצו בי אישית. זה שנים אני מנסה לפזר רוך המ██ת המכסה עליהם, ועתה מצאתי סוף-סוף את קצה החוט הנכון והלכתי בעקבותיו. קצה חוט זה הוביל

"די, די," אמר. 'אני בטוח בהחלט שאדם פיקח רואה כי לפרש זה יכול להיות רק תוצאה אחת. אתה חייב לסגת. فعلת באופן כזה, שלא הותיר בידנו אלא אמצעי אחד. הצפיה בדרך התמודדות שלך בפרש הסבה לי עונג אינטלקטואלי, ואני אומר בכל הנסיבות, כי אצטער מאוד אם איילץ לך נקוט צעד קיצוני. אתהழהיך, אדוני, אך אני מבטיח לך כי זהה האמת.'

"הסתנה היא חלק בלתי נפרד מעבודתי," ציינה.
"זו אינה סכנה," אמר. 'זהו הרס בלתי נמנע. אתה אין עומד בדרכו של אדם אחד בלבד, אלא בדרכו של ארוגן רב עצמה, שאות ממדיו האמיתיים לא השכלה להבין על אף פיקחותך הרבה. עלייך לפנות את הדרך, מר הולמס, ולא – תירמס.'

"אני חושש,' אמרתי והתרוממתי, 'כי בשל העונג שהסבה לי השיחה זו, הונחת עניין רב חשיבות במקום אחר.'

"הוא גם והתבונן כי בשתיקה, מניד את ראשו בעצב.
"טוב, טוב," אמר לבסוף. 'חבל מאד, אך אני עשייתי כל شبיכולתי. אני מכיר כל מהלך במשחקך. אין לך לעשות דבר לפני יום שני. היה זה דודיק בינה לבני, מר הולמס. אתה מקווה להביא אותי אל תא הנשים. אני מבטיח לך כי לעולם לא אעמוד בתא הנשים. אתה מקווה להביס אותה. אני מבטיח לך כי לעולם לא תצליח להביס אותה. אם תהיה פיקח מספק להביא עלי חורבן, היה בטוח כי גם אני אעשה זאת לך.'

"חלקלת לי מחרמות אהדות, מר מורייארטி," אמרתי. 'הרשה לי לחלק גם לך מהמאה ולומר כי לו הייתה בטוח באפשרות הראשונה, הייתה מתקבל בשמה גם את האפשרות השנייה, למען טובת הציבור.'

"אני יכול להבטיח לך את האחת אך לא את האחת', נהם והפנה אליו את גבו השחוות, מאמצז את מבטו וממצמצז עניינו בעובכו את החדר.

"זו הייתה השיחה היחידה שניהלה עמו פרופסור מורייארטי. עלי להודות כי היא גורמה לי תחושה של אי-נוחות. אופן דיבורו הרך והமדריך מותיר אחרי רושם כן, אדם מוגلب לא היה מסוגל להפיק. מוכן שתשאל, 'מדוע לא לך נקוט צעדים משטרתיים נגדו?' הסיבה היא שאני משוכנע כי את המכה יניחתו שליחיו. יש לי הוכחות כי אכן כך יתרחש הדבר."

"הותקפת כבר?"
ווטסון יקריר, פרופסור מורייארטי אינו אדם המניה לדשא לצמוח תחת רגלו. בצהרי היום יצאתו לבצע משחו ברחוב אוקספורד. כשעברתי את הפינה המובלילה מרוחב נתנינק אל הצומת עם רחוב ולבק, חלף בסיטוב בשירותה קרון שאותו משכו בסערה שני סוסים, ועת עלי במחירות. קפצת אל המדרכה והצלת

ימים בלבד נותרו עד להשלמת המבצע. ישתי בחדרי והירחתי בעניין, כשהדלת נפתחה, ופרופסור מורייארטי ניצב בפתח.

"עוצבי חזקים למדי, ווטסון, אך עלי להודות שניתרתי בכיסאי כשראייתי את האדם שהעסיק כל כך את מחשבותי ניצב על סף ביתי. חזותו הייתה מוכרת לי. הוא גבוה מאד ורזה, מצחו גבוה ולבנוני, ושתי עיניו שקוועת עמוקה של חוריהן. הוא מגולח למשעי, חיור, סגפני למראה, שומר על משחו מדמותו של פרופסור בהופעתו. כתפיו שחוחות מלימודים, פניו מזודקות קדימה, והוא מתנודד ללא הפסיק מצד לצד בזרחה מוזרה ונתעתבת. הוא התבונן בי בסקרנות גליה בעניינו המכובצות.

"מצחך מפותח פחות מאשר מצחפה," אמר לבסוף. 'הרגל מסוכן הוא לכובן כל נשק טעונים בכיס החולוק.'

"האמת היא, שבעת כניסה החשתי מיד בסכנה האישית הגדולה האורכת לי. דרך הצללה היחידה שהיתה פתוחה לפניי הייתה השתקתי. כהրף עין חטפי את האקדח מן המגירה ותחבתי אותו לתוך כיסי. הגד הסתר אותו מן העין. לשם הערטתו שלפתני את הנשך והחתי אותו דורך על השולחן. הוא עדרין חיר ומצמצם, אך משחו עניינו גרם לי תחושת שמהה על שהאקדח נמצא בהישג ידי."

"נראה שאין לך מיטיב להזכיר אותה," אמר.
"נhapeוק הוֹא," ענית, 'אני סבור שאין ספק כי אני מכיר אותך היטב. שב'

בקשה. אני יכול להזכיר לך חמישה דקוט, אם יש לך משחו לומר.'

"כל מה שיש לי לומר ידוע לך כבר," אמר.
"אם כך, יתכן שמדובר במקרה לך," ענית.

"אתה נהוש בדעתך?"
'לחלוטין.'

"הוא נכנס את ידו במהירות לתוך כיסו, ואני נטלתי את האקדח מן השולחן. אך הוא רק הוציא פנקס רישומות שבו נרשם תאריכים אחדים.

"חצית את דרכי ב-4 בינוואר," אמר. 'ב-23 עיכבת אותה, באמצעות פברואר גרמת לי אי-נוחות רכה, בסוף מרס התקשلت כליל את תוכניות, ועכשו, בסיוםו של חודש אפריל, אני מוצא את עצמי במצב שבו אני עלול בהחלט לאבד את חירותי עקב הרדיפה הבלתי פוסקת שלך אחריו. המצב נעשה בלתי נסבל.'

"האם יש לך איזושהי הצעה?" שאלתי.
"עליך להניח לזאת, מר הולמס," אמר, מטה את ראשו לצדדים. 'אתה מוכרת, אתה יודע.'
"אחרי يوم שני," אמרתי.

את הראשונה או את השניה שתזמנה לו. אל הכרוכה שיביא תקוף ותיסע עד לказה הגדה של לותר ארקייד כשאתה מושיט את הכתובה לרכב על פיסת נייר ודורש ממנו לא להשליך אותה. הכן את דמי הנסעה, וברגע שהכרוכה העצורה, רוץ דרך שדרות הקשתות כך שתגיעה לקצהה השני בתשע ורביע. נמצא מרכבה סגורה קטנה ממתינה ליד שפת המדרכה, נהוגה ביריד גבר בגלימה שחורה כבירה שצוארונה אדום. לחוכה תעללה, ותגעה לתחנת ויקטוריה בדוחק במועדardi לנסוע ברכבת הקונטיננטל אקספרס".

"היכן אפגוש אותך?"

"בחנה. יש לנו תא במלקה הראשונה – השמי מקדמת הרכבת".

"הקרון יהיה מקום המפגש שלנו, אם כך?"

"כן".

לשווה הפצרתי בהולמס לחשך הערב. היה ברודלי כי חשש שבגללו תיגרמנה לי צרות, וכי מן הסיבה זו החליט לילכת. הוא נפרד ממוני במילימט ספורות וחפוזות באשר להוכחותינו ליום המחרת, קם ויצא איתי אל הגן, טיפס על הגדר הפונה לדרחוב מודטימר, שرك מיד לכרוכה – ונסע בה שם והלאה.

בבוקר מילאתני אחר הוראותיו של הולמס ערד לאחוריונה שבגן. הכרוכה הושגה באמצעות זירות מרכבים כדי למנווע כל אפשרות שתהיה זו כרוכה שהוכנה מלכודת, ומיד אחרי ארוחת הבוקר נסעתו לותר ארקייד ונחפהlei דרך הקשתות ב מהירותים כמויב יוכלו. מרכבה סגורה המתינה לי וכבה רכב עצום ממדים עטוף בגלימה כהה. ברגע שנכנסתי אל תוך המרכבה, הצליף הרכב בסוטו ונפנָה ב מהירות לעבר תחנת ויקטוריה. כשירדתי מן המרכבה הפנה אותה ונחפה משם והלאה ב מהירות בלי להיעף אחריו ולו מבט אחד.

עד כאן פעל הכל למשירין. המטען שלו המתין לי, ולא היה כל קושי למצוא את תא הקרון שלו התכוון הולמס, מה גם שהיא זה התא היחיד שסומן כ "שומר". מקור דאגתי היחיד היה עתה אי-הופעתו של הולמס. שעון התחנה הורה על שבע דקות לפני השעה שבה אמרוים היינו יצא לדרכנו. לשווה חיפשתי בין קבוצות הנוסעים והנפרדים את דמותו הגמישה של ידרידי. לא היה לו כל זכר. ממש דקות אחדות עזרתי לכומר איטלקי זקן, שהתאמץ להסביר ל███ באנגלית רצוצה שאת המטען שלו יש לשלח לפרייז. אז, אחריו שהתבוננתי שוב סכבי, חזרתי אל התא, ונוכחתו הש███ – על אף התווית – הכנס את ידרידי האיטלקי היישש אל התא, כיון שה████תיקה שביבי הייתה לנסות ולהסביר לו שנוכחותו אינה במקומה, כיון שה████תיקה שביבי הייתה מוגבלת עוד יותר מן האנגלית שלו, ולכן משכתי בכתפי בהשלמה, והמשכתי להתבונן החוצה ולחפש בדאגה את ידרידי. צמרמותה פחד חלפה בי למחשבה

את עמי בזכות שבריר שנייה. הקרן דהה הלאה בסמטה מרילבן ונעלם כהרף עין. בהמשך דרכי הקפדי לлечת על המדרכה בלבד, ווטסון, אך בשצדתי במודר רחוב ויר, צנחה לבנה מגג אחד הבתים והתנפזה לריסים לדגל. קראתי למשטרה ודרשתי כי יבדקו את המקום. רעפים ולבנים נערכו שם על הגג לצורך תיקונים, והם ניסו לשכנע אותי כי הרוח היא שהפילה אחד מהם. מוכן שידעת כי האמת, אך לא יכולתי להוכיח דבר, ננכתי לכרוכה שכורה, ושילמתי לרכב כדי שייקח אותי לבית אחיו בפול מול, שם ביליתי אותו היום. עכשו באתי אליך, ובדרך התקיף אותו איש עם אלה. הכתית אותו הארץ שערה אותו, אך אין לי צל של ספק כי לעולם לא ימצא קשר כלשהו בין האיש ששינויו הקדמים גרמו לחיכים שבפרקיא אצבעותי לבין ראש המחלקה למתרמeka לשעבור הפוטר בעיות, אך אני מאמין, על גביلوح במרקח של חמישה-עשר קילומטרים. לא מתפלא אפוא, ווטסון, כי הדבר הראשון שעשיתי שנכנסתי לדירתך היה להגייף את התריסים, וכי נאלצתי לבקש מך רשות לצאת מין הבית ביציאה בולטות פחוות לעין מן הדלת הקדמית".

תכופות הערצתי את אומץ לבו של ידרידי, אך מעודיו לא הערצתי אותו יותר מאשר ברגע זה ביוושבו בשקט, סוקר סדרת תקריות שהבראו יחד ללא ספק ליום של אימה.

"תשחה כאן הלילה?" אמרתי.

"לא, ידרידי, אתה עלול להיות שאני אורח מסוכן. קבעתי כבר את תוכניותי, והכל יסתדר על הצד הטוב ביותר. העניינים התקדרו עד לשלב כזה, שהם יכולים להמשיך גם בלבד בכל הקשור למעצך – אך על פי שנוכחותך דרושה לשם ההרשעה בדין. לכן ברוד כי מوطב לי להיעלם ממש הימים שנותרו עד שהמשטרה תוכל לפעול. לכן אשמה מאד אם תוכל להצטרף אליו לנסעה אל היבשת".

"העסקים שקטים", אמרתי, "והשכן שלי מוכן לעוזר. אשמה להצטרך לך".

"ולצאת מהר בבוקר?"

"אם הדבר נכון".

"הוא, כן, הדבר נכון בהחלט. אם כך, אלה הן ההוראות – ואני מתהנן לפניך, ווטסון יקורי, שתמלא אחריהם בקפדנות, כי אתה משחק איתי עכשו ממשק מסוכן גנד הנוכל הפיקח ביתור וגדור ארגון הפוושים רכ העוזמה ביתור באירופה".

"ובכן, שמע! את המטען שבדעתך לחתת תשלח עוד הלילה לתחנת ויקטוריה, בלי לציין עליו את יעד נסיעתו וכשהאתה נעזר לשם כך בשליח מהימן. בבוקר תשלח لكרא לא כרוכה, ותdrag לך שhai שיצא להזמין את הכרוכה לא ייקח

"כיוון שזו רכבת מהירה, וכיון שנעלה ממנה היישר אל הספינה, אני סבור כי ניגרנו אותו מעליינו ביעילות רבה".

"ווטסון יקיר, ככל הנראה לא הבנת את דברי לאשורם כسامרתי שהאיש הזה נמצא במיشور אינטלקטואלי זהה לשלי. הרי אין סבור שלו היתי אני הרורף, היתי מנה למכשול פועלן כזה לבלב אותך. מודע, אם כך, תהשוך עליו אחריה? ומה עשה?"

"מה הייתה אתה עשו, אם כך?"
"מוזמין רכבת מיוחדת."
"אבל כבר מאוחר."
"בשם פנים ואופן לא. הרכבת הוזעقت בקנטרברי, ושם משתיים תמיד רביע שעה לפני העליה לספינה. שם ישיג אותנו".

"אפשר לחשב שאנו הפהושים. נזעיק את המשטרה כדי שתעצור אותנו בשינויו".

"פירוש הדברhrs של עבודה שנמשכה שלושה חודשים. נשג את הדג

הגדול, אך הקטנים ממנה יחמקו מבعد לחורים בראשת. ביום שני יוכל לתפוס את

colm. לא, אל לנו לחשב על מעצר עכשו".

"ובכן, מה?"

"נור בקנטרברי".

"וואז?"

"ובכן, אז עליינו לצאת למסע דרך פנים הארץ עד לנוייהין ולהלאה לדיפ. ומורייארטי יעשה שוב מה שאני היתי עשו: הוא ימשיך לפרי, ימצא את המטען שלנו ויחכה בתחנה יוממים. בניתוחים נרכוש תקי נשעה, נעדוד את הייזור בארכות שדרכו נverb, ונטייל להאנטו לעבר שווייצריה דרך לוקסמבורג ובול".

אני נסע ותייך מכדי להיות מוטרד מדי עקב אובדן המטען שלי, אך עלי להודות כי לא נעמה לי המחשבה שניאלץ להתחמק ולהסתתר מפני אדם שעברו שחור משחוור. מכל מקום, לא היה ספק כי הולמס הבין את המצב בכחירות רבה מני. לכן ירדנו בקנטרברי, ונוכחנו לדעת כי עליינו להמתין שעה עד שנוכל לעלות לרכבת הנוסעת לנוייהין.

ליוויתי במבטה בעגומות מה את קרון המטען שהכיל את המלתה שלי, ואשר הלק ונעלם במהירות, כשהולמס משך בשרוולי והציג ל עבר המשך המסלול.

שהיעדרו עלול להעיד כי מכיה הונחתה עליו בלילה. הדלתות נסגרו כבר והשירות נשמעה, כאשר –

"ווטסון יקיר", אמר קול, "לא הואלה בטובך לומר אפילו בוקר טוב". פניתי לפלייה עמוקה. איש הכנסייה היישש הטה את פניו לעומתי. כהרף עין התישרו הקמטים, האך התרחק מן הסנטר, השפה התהתקונה הפסקה לרטוט והפה חדל לממלל. העיניים הכבויות ניצחו שוב, הדרמות השופפה הזרקה. מיד התמוטטה התההשות כולה, והולמס הופיע בדמותו של.

"אלוהים אדירים!" קראתי. "הבהלה אותי כל כך!"

"עדין יש לנוקוט את כל אמצעי זהירות האפשריים", לחש. "יש לי סיבה להאמין כי הם צמודים בעקבותינו. אה, הנה מורייארטי עצמו".

כשהולמס דיבר, החלה כבר הרכבת לנסוע. התבוננתי לאחרו, וראיתי אדם גובה מפלס את דרכו בזעם בתוך המצחופ ומנגנון בידו כאלו רצה לעצור بعد הרכבת. אך הואஇיחר את המועד, מכל מקום, כי אנו צברנו מהירות – וכהרף עין יצאו מתחום התחנה.

"בזכות כל אמצעי זהירותו שלנו הצלחנו יפה למד', כפי שאתה רואה", אמר הולמס וזכה. הוא קם, הסיד מעליו את גלימת המכרים השחורה ואת

קובעו – שהיוו את התההשות שלו – וצרר אותם לתוך תיק יד.

"האם ראת את עיתון הבוקר, ווטסון?"

"לא."

"לא קראת על רחוב בייקר, אם כך?"

"רחוב בייקר?"

"הם העלו אש בדירותנו בלילה שעבר. לא נגרם נזק רב".

"אלוהים אדירים, הולמס! זה בלתי נסבל".

"נראה שאיבדו כליל את עקבותי אחרי שנעוצר האיש עם האלה, שאם לא כן, לא היו מעלים על דעתם כלל שחוורתי לחורי. ככל הנראה החליטו בכל זאת לעקוב אחריך – וזה מה שהביא את מורייארטי לתחנת ויקטוריה. לא עשית כל טעות בדרך?"

"פעלתה בדיק על פי הוראותיך".

"האם מצאת את המרוכבה שלך?"

"כן, היא המתינה לי".

"האם זיהית את הרכב שלך?"

"לא."

"זה היה אחוי מייקروفט. זה יתרון כשאפשר לנוע במרקחה כזה בלי צורך להביא אדם זו בסוד הדברים. אך עליינו לתקן עתה מה נעשה בנוגע למורייארטי".

הקטנים של האלפים או במעברי ההרים המבודדים עדין יכולתי לראות, על פי מבטי עיניו החפוזים והסקירה המדודקת של כל אדם שעבר בדרכנו, שלא היה לו ספק כי באשר נלך – לא נוכל להימלט מן הסכנה המגששת אחרינו. פעם, אני זכר – כשעברנו על הג'מי והלכנו לאורך גובל הדובינה העגמוני – ניתק סלע גדול מן הרכס שלימינו והתגלגל מטה ברעם אל תוך האגם שמאחור. כהרכ עין הולמס במעלה הרכס, הגיע לפסגה הגבוהה והטה את צווארו לכל העברים. לשועו הרגיע אותו מורה הדריך שלנו, ואמר כי הידידותן של אבני שכיה בעונת האביב במקום זהה. הוא לא הוציאו הגה מפיו, אך חירך לעבריו בראשת פנים של אדם הנוכח בהגשת ציפיותו.

ואף על פי כן, עם כל השדרנותו מעולם לא היה מדודך. נחופו הוא, אני סבור שראיתי אותו אייפעם במצב רוח מרומם כל כך. שוב ושוב חזר על העורבה שלו יכול היה להיות בטוח כי החברה השתחרזה מהיחסו של פרופסור מוריארטי, היה מביא את הקריירה שלו עצמו בשמה לכל סיום.

"דומני שאני יכול להריחיק לכת ולומר, ווטסון, כי חייל לא נשחתו לrisk", ציין. "לו נסתם הגולל על פועלותיה היללה, עדין התיי יכול לסקור אותה בקורס רוח. אויריה של לנדון הולם אותו יותר. ביותר ממאה פרשיות אני סבור שהשתמשתי בכוחותי, ولو פעם אחת בלבד, בצד הלא נכון. בזמן האחרון התפתחתי לחוך בעיות שהציג הטבע יותר מאשר את הבעיות השטוחות מהן, שהן אחראי מזכה המלאכותי של החברה. הזיכרונות שאתה דושם יגיעו לקצם, ווטסון, ביום שבו אכתיר את הקריירה שלי בלבידתו או בהכחדתו של הפשע המסוכן והמושך בויתר באירופה."

אקדמי, ועם זאת אדייק בפרטים כמעט שנותר לי עוד לספר. אין זה נושא שעליו אתעכט ברצון, ויחד עם זה אני מודע לך שמוטל עלי לספר את כל הפרטים.

ב-3 במאי הגיענו לכפר הקטן מיירינגן, והתאכسنנו באנגלישר הוף שבבעלותו של פטר שטיילר האב. בעל האכסניה שלנו היה אדם חכם הדובר אנגלית רהוטה, כיון שעבד שלוש שנים כמלצר במלון גרובנור בלונדון. על פי עצו, יצאו יחד בצהרי 4 בחודש בכוונה לחזות את ההרים ולבלוט את היללה בכפר הקטן רוזנלאוי. מכל מקום, היו לנו הוראות חמורות לא לעבור בשום פנים ואופן על פני מפל ריבנבראך – הנמצאים במרחק מחצי הדריך בערך במעלה הגבעה – מבלי לעשות עיקוף קטן ולראות אותם.

זהו מקום מפחד באמות. הזרם העז, הgewalt, במיל השלגים הנמסים, שוטף לתוך תהום עצומה, שמנתה עולמים הנתומים כעשן מבית ברער. הפיר שלתוכו מטיל הנהר את עצמו הוא נקרה ענקית המותווית על ידי צוק מבהיק שחור

"כבר, אתה רואה", אמר. במרחך, מבין עזיה של קנט, היתמר נתז דק של עשן. כעבור דקה ניתן היה להבחין בקרון ובכתר המתקדמים ב מהירותו לאורך העיקול הגלי המוביל לתchanה. בקושי הספכנו להסתתר מאחוריו ערמה של מטען, כשהרכב הברזל החל בנהמה ובקרקוש, מתייח משב אויר חם בפנינו.

"הנה הוא שם", אמר הולמס כשחחובנו בקרון המתנדד ומתנווע בדרכו. "יש גבול, אתה רואה, לפיקחותו של יידרנו. היה זה מעשה אמן לו הצלחה להקיש מה שאני הייתה מקייש, ופועל בהתאם."

"זמה היה עשה לו מצא אותנו?"

"אין כל צל של ספק כי היה מתקיף אותו בכוונה לבצע רצח. מכל מקום, והוא משחק לשני משתתפים. השאלה עכשו היא אם עליינו לאכול כאן ארוחה מוקדמת, או להסתכן ברעב עד שנגע למזנון בניויהיבן".

עשינו את דרכנו לבристל באותו הלילה, והשינו בה יומיים. ביום השלישי המשכנו והרחכנו עד לשטרסבורג. ביום שני בכוורת של הולמס מברק למטרת לונדון, ולעת ערב מצאו תשובה ממתינה לנו במלון. הולמס פתח את המברק, ואו השлик אותו לאח בקהלת מורה.

"היה צרייך לדעת", נאנך. "הוא נמלט!"

"מוריארטי?"

"הם לכרו את כל הכנופיה – מלבדו. הוא הצליח לחמק מידייהם. מוכן שכאשר עזבתי את המדינה לא היה שם איש שיוכל להתמודד איתו. אך אני סברתי שהכשרתי לungan את הקרקע. אני חשב כי מוטב לך לחזור לאנגליה, ווטסון."

"מדוע?"

"כיוון שאתה עלול להיווכח כי אני בן לויה מסוכן עכשו. האיש הזה איבד את עיסוקו. הוא אבוד אם יחוור לונדון. אם אני מבין נכון את אופיו, הוא יקים עכשו את כל מרצו כדי לנוקם بي. זאת אמר בשיחתנו הקצרה, ואני משער כי התכוון לך. אני ממליץ לפניך בכל祓 לחזור לעבודתך."

לבקשה הזו לא היו סיכויים רבים להיענות בחוב, כיון שהיתה לי רק לחום ותיק אלא גם ידיד ותיק. ישבנו בחדר האוכל בשטרסבורג, ורנו בשאלת המשך מחצית השעה, אך באותו הלילה המשכנו בטילנו והתקדמנו לעבר זנבה.

היה זה שבוע מקסים. נדרנו במעלה עמק הרזון, סטינו לאוק והמשכנו למעבר ג'מי שעדרין עטה שלג, ודרך אינטראלקון עד למיירינגן. זה היה טויל מרהייב. הירוק הרענן של האביב מתחתיינו, הלבן הבתולי של החורף מעל, אך היה ברור לי שהולמס אינו שוכח את הצל הרודף אותו ולו לרגע קט. בכפרים

פליה חלף על פניו, ולמראה הרטט הראשון שעבר בגבותו לבי הפק בקרבי לעופרת. "אַתָּה כִּי תְּהִלֵּל אֶת אֲמֹרָתִי?" אמרתי וויצותי את המכתב מכיסי. "אין שום אישה אנגליה חוליה באכסניה?"

"מוכן שלא", קרא. "אבל הוא נושא עליו את חותמת האקסניה! הנה! הוא נכתב בודאי על ידי אותו אנגלי גבורה שהגיע לכאן אחורי שעזבתם. הוא אמר –"

אך אני שוב לא חיכיתי להסבירו של בעל האקסניה. צמרמותה פחד עברה כי, ופתחתי בrixה במורד רוחב הכהר אל עבר השביל שבו ירדתי זה עתה. הריזה ארוכה שעלה. על אף כל מאציז חלפו שעתיים נוספים בטרם הגעתינו חוזרת למפל רייכנברג. מכל האלפיניסטים של הולמס היה עדין שעון על הזכוק שלו ידו נפרדתי ממנו, אך לו עצמו לא היה כל זכר, ולשוווא אימצתי את קולי בקריאותי. התשובה היחידה להן הייתה קולי של המהדרן מן הזכוקים שבסביבה.

מה שה Kapoorיא את דמי היה מראה של מכל האלפיניסטים: הוא לא המשיך אף הוא לרוזנלאוי. הוא נשאר על השביל הזה, שבגדו האחד Kirr תלול ובצדיו האחד מדרון תלול, עד שאובילו השיג אותו. גם הצער השוועיצרי נעלם. קרוב לוודאי שמוריירט שילם לו, והוא השאיר את השנינים לבדם. ואז – מה קרה?

מי אמר לנו מה קרה אז? התעכבותי למשך דקה או שתים כדי להתחוש, כי הייתה המומ מאימה. או התחלתי לחשב על אודוט שיטותיו של הולמס ולנסות להשתמש בהן לשם פענו האסון. זה היה, ابوי, קל מאד. בעת שיתחטו לא הענו עד לקצה השביל, ומכל האלפיניסטים צין את המקום שבו עמדנו. האדרמה הכהה שם רכה תמיד בغال נתוי הימים הבלתי פוסקים, ואפילו ציפור היה מותירה בה עקבות אחרת. שני נתיבים של טביאות רגליים הסתמננו בכירור לאורך צדו המרוחק של השביל, ושניהם הובילו ממנה ולהלאה. לא היו כל טביאות חורה. מטרים ספורים מן הקצה נחרשה האדרמה לפיסות של בז', והענפים והשרכים שעיטרו את הנקרה היו תלושים ומוכתמים. השתערתי כשפני כלפי מטה ואימצתי את מבטי, כשהנתזים מתופפים סביבי. היום החשיך מזו שעזבתי, ועכשו יכולתי רק להבחין פה ושם בזיהורי לחות על הקירות השחורים, והרחק למטה, בקצת הפיר, בנזוץ הימים המתנפצים. צעקתי, אך רק אותה הזעקה האנושית למחזה של המפל עלה אליו. ואף על פי כן ריצה הגורל שמילת פרידה אווהרת תעיגע אליו מרעי וידידי. ציינתי כבר כי מכל האלפיניסטים שלו נשאר שעון על סלע שהודקר אל השביל. מפגנת גוש האבן הזה משך את תשומת לבי נצנוצו של חפץ מבהיק. הנפתית את

כפה, ומצטמצמת לתהום מקzieפה ומפעעת בעמקים אינסופיים, העולה על גודותיה ודוחקת בזרם הלאה אל מעבר לשפטו המשוננת. הסחיפה המתחמשת של מים יrokesים הרועמים מטה בתהודה, והמסך הסמיך המנងץ של הנזירים העולים מעלה ללא הפסק, גורמים לשחרחות בשואוג ובהתערבותם. עמדנו סמוך לקצה, הבטנו מטה בוואר המיתנים המתנפצים כנגד הסלעים השחורים הרוחק מתחתיינו, והקשנו לזעקה האנושית למחזה שעלה ממן התהום יחד עם הנזירים.

השביל נכבש בחצי הדרך סביב המפל כדי לאפשר ראות מושלמת, אך הוא מסתים פתאום, ועל המטייל לשוב בדרך שבה הגיע. פנינו לעשות כן, כאשרינו נעד שוועיצרי מתקרב בrixה לאורך השביל ואיגרת בידו. היא נשאה את חותמת האקסניה שמנה יצאו זה עתה, ובעל האקסניה שלח אותה אליו. הסתבר כי דקotas ספורות אחרות שעזבנו הגיעו גברת אנגליה, נותה למות. היא בילתה את החורף ברכוב פלאץ, והיתה בדרך עכשו להצטוף אל ידידה בלוצן, שלקתה בשטף דם פתאומי. נאמר לה כי שעותיה ספורות, ואף על פי כן תשמח לראות רופא אנגלי, ואם אויל בטובי לשוב, וכו'. שטיילר הטוב הבטיח לי בהערת שולדים, כי הוא עצמו יראה בהיענותי חסר גורל, כיוון שהגברת מסובכת בתוכה להיבדק אצל רופא שוועיצרי, והוא חש כי הוא נשא באחריות הרבה.

אי-אפשר היה להתעלם מן הבקשה. אי-אפשר לסרב לתחינתה של אישת בת ארץ הנוטה למות בארץ זהה. ואף על פי כן היסטי לעזוב את הולמס. מכל מקום, הוסכם לבסוף שהשליח השוועיצרי הצער יישאר אליו כמורה דרך וכבן לוויה, ואילו אני אשוב למירינגן. יידי יבלה זמן מה ליד המפל, וכך אמר, ואחר כך ילך לאטו דרך ההר לרוזנלאוי, ואני אצטוף אליו שם לעת ערבית. משפנתי ללבת, ראתה את הולמס, גבו נשען אל הזכוק, ורוועתו שלובות והוא מביט מטה בזרם הימים המהיר. הייתה זו הפעם האחרון שראהו שפה ראתה אותו בעולם הזה.

כשהתקרכתי לתחתית המדרון, התבוננתי לאחר. לא היה אפשר לראות את המפל מן הנקודה הזו, אך יכולתי לראות את השביל המתפתל, מלפוף את כתף ההר ומוביל אליו. אני זוכר כי לאורכו הילך אדם ב מהירות ובגה. יכולתי להבחין בכהירות ברמותו השורה על הרקע הירוק שמאחוריו. הוא משך את תשומת לבי וכן גם הליכתו הנמרצת, אך הוא השתכח שוב מלבי כשמיarity לרגל שליחותי.

בעבור מעט יותר משעה הגעתו למירינגן. שטיילר ניצב בכניסה לאקסניהו. "ובכן," אמרתי בעודוי נחפו אליו, "אני מוקוה שמצבה לא הורע?" מבט של

שצבר הולמס את ארגונת, ועד מה כבודה עליהם ידרו של האיש המת. רק פרטם מעתים נודעו בעת ההליכים המשפטיים על אודוט המנaging הנורא, ואם נאלצתי עתה לעורוך רשיימה מדוקדקת של מהלך פעילותו, אין זאת אלא ממש שאותם לוחמים סכלים התאמצו לטהר את זכרו באמצעות התקפות נגד האיש האחד שאותו אעריך לנצחقادם המצוין והחכם ביותר שהכרתי מעורי.

ידי, ונכחתי לדעת כי זו קופסת סיגריות מכף שנהג לשאת. כשהחצלהתי להוריד אותה משם, ריפרף מטה אגד נייר קטן ורבוע שעלייו הייתה מונחת הקופסה. פרשתי אותו וגיליתי כי הכליל שלושה עמודים שנתלו מפנקס הרשימות שלו ונעודו לי. היה זה אופייני להולמס לشرط בדיקנות את המען ולכתוב בכתב יד יציב ובBORROW, כאילו כתוב את הדברים בחדר העבודה שלו. כך נאמר שם:

ווטסון יקירים,

אני כותב את השורות האלה באדיבותו של מר מוריארטי, הממתין לי לשם לבון הביעות התלויות ועומדות ביןינו. הוא תיאר לפני את השיטות שבאמצעותן הצליח לחמק מן המשטרה ולבירר כל צעד שלנו. כל אלה מאשרים ללא ספק את הערכה הרבה שרחשתו לי כישרונו. אני שמח לקוות כי אוכל לשחרר את החבורה מהשפעות נוספות של נוכחותנו, אף על פי שאני חשש כי אוכל לעשות זאת רק במחיר שיצער את ידי, ובמיוחד, ווטסון יקרים, אותן. מכל מקום, כבר הסבירתי לך שהקריירה שלי הגעה לשיאה בכל מקרה, וכי אין לה כל סיום אפשרי הולם מזה. ובכן, אם יורשה לי להתוודות בפניך, לא היה לי כמעט כל ספק כי המכתב ממירינגן היה עלול, והנחתתי לך ללקת לשיחות ההז בדיעת ברורה כמעט כי אכן תתרחש התפתחות מעין זו. אמרו למפקח פטרסון כי המסמכים שהוא זוקק להם להרשעת הכנופיה נמצאים בתא מ', סגורים במעטפה כחולת תחת השם "מוריארטי". עשית את כל הסידורים הדורשים באשר לרכושי לפני שעזבתי את אנגליה, והפקדתי הכל בידי אחי מייקרופט. أنا, דרשו בשולם מרת ווטסון, והאמני לי שאני, בחורי היקר,

שלך בכל הכנות,
שLOCK הולמס

די במילים ספורות לספר את המעת שעוזד נותר. בדיקה של מומחים אינה מותירה מקום לספק בכך שמאבק אישי בין שני הגברים הסתיים – כפי שניתן היה לשער במצב כזה – ב zenithם מטה, לפותם זה בזרועותיו של זה. כל המאמצים למצוא את הגופות עלו בthèוחו, ושם, عمוק בתוך היורה מטילת המורא של מים גועשים וקצת תוסס, ישכבו לעד הפווש ואלף החוקים בדורם. ל הצעיר השווייצרי לא נמצא מעולם, ואין ספק כי היה אחד מהאנשים שהפעיל מוריארטי. באשר לכנופיה, הציגו יכול ודאי לזכור באיזו שלמות חשבו הראיות

ארתור קובן דויל

שָׁרְבָּר שֶׁל שְׁרֵלְוֹק הַרְלָמָס

כל הספרדים

כרך ב

בתוך:
שרלוק הולמס: כל הספרים ברק
ארטור קון דויל

תרגום : רות שמעוני
הוצאה : כנרת זמורה דבר
תאריך הוצאה: 2010

הרפקת הבית הריך

באביב 1894 וגשה לנדרן ונרעש העולם כשהנודע כי רונלד אַקְיִיד רם המעליה נרצח בנסיבות מוזרות ומסתריות ביותר. הציגו כבר מכיר את פרטי הפשע, שנחטא בחקירות המשטרה, ואולם פרטיהם רבים בפרשא זו לא פורסמו, כיון שהראיות שהיו בידי התחבאה היו כה מזקחות, עד כי לא היה צורך לחושף את העובדות כולן. רק עכשו, מקין עשר שנים בקירוב, יש באפשרו להציג את

החוליות החסירות להשלמת השרשנות המיוונית הזאת.
הפשע היה מעניין במיוחד, אך העניין שהיה לי בו היה אין וכapps לעומת האירופאים המופלאים שנלו אלייו ושרגו לי הפתעה וזעוזן גדולים מכל שידוטי בחיי רצופי הרפתקאות. אפילו עכשו, אחרי שנים רבות כל כך, אני חש רעד בגופי למחשבה על כל אלה, ושוב מציפים אותו גלים מתאימים של שמחה, של תדהמה ושל התפעלות. יורשה לי לומר לאותו ציבור שגיל העניין בהרהוריו ובפעולותיו של אדם מיוחד בmino, שאותם שטהתי בפנוי מרדי פעם, כי אל לו להאשים אותו בהעלמת העובדות הדיווחות ל. הייתה מגלה את כל הדיווע לי אילילא היו ידי כבולות באיסור מוחלט שאסר עלי אותו אדם עצמו, והואתו הסיר רק בחודש ש עבר, וליתר דיוק – ב-3 בו.

ניתן לשער כי היכרותי הקוכה עם שרלוק הולמס גרמה לי לגלות עניין רב בפשע, וכי לאחר היעלמו תמיד קראתי בעיון את הפרשיות שנחטאפו לידעית הציגו ואפלו ניסיתי להשתמש בשיטותיו לשם פתרון, אם כי ללא הצלחה יתרה. מכל מקום, לא הייתה פרשה שעוררה את התעניינותי כמו זו של רונלד אַקְיִיד. כשקרהתי את פירוט הראיות שהוצעו בעת החקירה, והובילו לפסק

ואחותו יצאו מן הבית ובילו את הערב במחיצת קרוב משפחה. המשרתת הצהירה כי שמעה אותו נכנס לחדר הקדמי בקומה השניה, אשר בדרך כלל שימוש חדר אוuchos. היא הקדימה להבעיר שם אש ופתחה את החלון כדי שהעשן יצא. כל קול לא עלה מותך החדר עד לשעה אחת-עשרה ועשרים, שעת שוכן של לידי מיניות וכתחה. האם רצתה לאחלה לבנהليلת טוב וניסתה להיכנס לחדרו. החלטת היהת נועלה מבכנים, והן לא זכו לתגובה על הקרייאת וונקישוט. הזעקה עזורה, והדלת נפרצה. הצעיר האומלל היה שרוע ליד השולחן. ראשו הושחת לבלי הכר מפגיעה קלייע אקרה קטום ראש, אך לא נמצא כל קל נשק בחדר. על השולחן נמצא שני שטרות של עשר לירות שטולינג' ובשבע עשרה לירות נוספת במטבעות כסף וזהב, מוסדרים בערמות קטנות בסכומים שונים. ספרות אחדות שודבטו על פיסת נייר, ולידן נרשמו שמותיהם של ידידים מן המועדון.

ההשערה הייתה כי לפניו מותו ניסה לחשב את הפסדיין או את זכויותיו בקהלים. בחינה מדוקדקת של הנסיבות לא סייעה לפשט את פני הדברים. לא נמצא כל הסבר לעובדה שהאיש הצעיר נעל את הדלת מבפנים. היהת אפשרה שהרוצח נעל את הדלת ונמלט מבعد לחalon, אבל החalon נמצא בגובה שי שבעה מטרים לפחות מן הקרקע, ומצע של פריחי כרכום במולא פריחתם מכאה את האדמה שמתוחתיו ולא ניכרו כל סימני פגיעה בפרחים, באדרמה או ברצועת הדשא השפפייה בין הבית לרוחב. لكن ניתן לשער כי האיש הצעיר נעל את הדלת בעצמו. אך כיצד בא עליו מותו? איש לא יכול לטפס עד לחalonambil להשادر אחורי עקבות. וגם אם יירה בו מישחו מבعد לחalon, היה עליי להיות מiomן

מאוד כדי לגורום פגיעה קטלנית זואת מידית אקדח. חוץ מזה, פארק ליין הוא רחוב הומה, ותחנת כרכרות נמצאת במרקח של מאה מטרים מן הבית. איש לא שמע ידיה. והנה, בכל זאת היה שם האיש המת, והיה קליע האקדח שהתרפרק כפטיריה – כدرכם של קליעים קטומי ראש – וגרם לפצע שהביא לידי מוות מיידי. אלה היו נסיבותה של תעלמת פארק ליין, שהסתבכו עוד יותר עקב היעדרו המוחלט של מניע, כיוון שאקייר הצעיר, כפי שכבר אמרתי, לא רכס לו כל אויבים, ככל הייעוד, ולא געשה כל ניסיון לקחת כסף או חפצ' ערך מהדרור.

כל היום כלו הפתci בעבודות והתקנתם להרכיב איזו מיאוריה שתוכל לישב בינהה, למצוא את אותו קו מחשבה שייעור התנוגדות מועטה, וישמש עמדת פתיחה לכל חקירה שהיא, על פי שיטתו של יידי האומלל. עלי להודות כי הצלחות היהת זעומה. בערב החתי לאטי את הפארק, ובשעה שש בערך הגעתתי לenza רחוב פארק ליין בפינת רחוב אוקספורד. קבוצת ביליננס ניצבה על המדריכה וכולם הבינו באחד החלונות. מיד ידעתי כי זהו הבית שבאי לדראות. אדם גבוה ורזה במשקפי משם – בלש פרטוי, לדעת – הסביר את התיאוריה

דין של רצח בכונה תחילתה נגד איש או אנשים אלמוניים, נוכחות בכחוות רכה יותר מתמיד בגודל האבדה שנגרמה לחברה ממותו של שרלוק הולמס. היו בפרשא המוזרה הזאת נקודות אחוות שבחן היה שרלוק הולמס מגלה עניין רב, אין לי ספק בכך, והוא היה ודאי מסיע למאכזי המשטרה ומזרן את פעולותיה בכישרונו ההתבוננות המiomן ובדרך החשיבה העדנית של נציגו הראשן במעלה של החוק ברחבי אירופה. ממשך כל היום כולל, כשעדרכתי את ביקורי הבית שלי, הפקתי בעניין במחשבת, ולא הצלחתי למצוא כל הסבר מניה את הדעת. תוך הסתכנות בחזרה על סיפורו המוכר כבר לציבור, אסכם את העובדות כפי שהתפרסמו בסיום החקירה.

וונלד אָרִיְיד רם המעליה היה בנו השני של הרוזן ממיינט – מי שהיה באותו זמן המושל של אחת המושבות של בריטניה בחצי הגדוד הדרומי. אמו של אָרִיְיד חזורה מאוסטרליה כדי לעובור ניתוח בעינה, והתגוררה בפרק ליין 427 עם בנה רונלד ועם בתה הילדה. הצעיר הסתובב בחוגים הטובים ביותר של החברה, ולא היו לו, ככל הדיע, כל אויבים וכל מידות רעות בולטות לעין. הוא היה מאודס לעלמה אידית וודלי מקרטיט'ירס, אך האירוסים בוטלו חודשים אחדים לפני כן בהסכם שני הצדדים, ולא נראה כי הביטול הותיר אחריו תחושות של טינה. באשר לשאר, חי האיש נעו במעגל צור ושרגת, כי הרגליו היו שקטים ומוזגו שלו. ואולם המות בחר דוקא באצל הצעיר והנוח הזה, ובא עליו באופן שונה ובלתי צפוי בין השעות עשר לאחת-עשרה ועשרים בלבד 30 במרס 1894.

וונלד אָרִיְיד אהב משחקים קלפים והשתתף בהם בקביעות, אך מעולם לא הימר על סכומי כסף גדולים. הוא היה חבר במועדוני הקלפים בולדווין, קוונדריש ובנטול. ביום מותו השתתף אחורי אדורות הערב בסדרת משחקי ויסט במועדון האחורי. הוא שיחק שם גם בשעות אחר הצהרים. עדות האנשים שישחקו אליו – מר מאורי, סר ג'ין הורי וקולונל מרון – מצביעת על כך כי המשחק היה ויסט וכי הניצחונות והרוווחים התחלקו בין המשתתפים שווה בשווה, פחות או יותר. יתכן שאקייר הפסיד חמץ לירות, אך לא יותר מזה. הוא היה עשיר למדרי, והפסיד בשיעור כזה לא היה יכול לפגוע בו בכלל. הוא שיחק קלפים כמעט בכל יום במועדון זה או אחר, אך היה שחקן זהיר ועל פי רוב היהתו ידו על העלונה. על פי העדויות התרברר כי משחק שנערך שבועות אחדים קודם לכן זכה, בשותפות עם קולונל מרון, בסכום של ארבע מאות ועשרים לירות מגודפרי מילנרד ומילוד במלורל. זה כל מה שאפשר לומר על עברו הקרוב, כפי שעלה במהלך החקירה.

בערב שבו בוצע הפשע, שב אָרִיְיד מן המועדון בשעה עשר בדיק. אמו

שניות אחדות בתודה מה גמורה, ואחר כך ככל הנראה התעלפתי בפעם הראשונה והאחרונה בחיי. ערפל אפור התעורר לנגד עיני, וכשהתפזר – גיליתי כי צווארון הותר וכי על שפתיו יש משהו מטעהו של ברנדי. הולמן רכן על כסא ובידיו הבקבוק.

"ווטסון יקיריי," אמר הקול הוכור היטב, "אני חייב לך אלף התנצלויות. לא העלייתך כלל על דעתך כי להופעתה תהיה השפעה עצה כלכך עליך."

"הו! וולנס!" קראתי. "זה אתה? יכול להיות שאתה באמת חיזי? יכול להיות שאתה אחותי בזורך."

"חכה רגע!" אמר. "אתה בטוח לחלוון שאתה מסוגל לדון בכל זה? גורמי לך וועוזע רציני בהופעתך הדרמטית והמיוררת."

"אני בסוד גמור. אבל באמת, הולמס, קשה לי להאמין למראך עיני. אלהים אדרירים, לחשוב שאתה – דזוקא אתה – תעמוד בחדר העכbara שלו אחותך בשרוולו וחושטי בזרועו הכתושא והשרירית שמתהחו. וובכן, ודאי שאתה ניצלת מן הנפילה הנוראה היה."

הוא התישב מולי והציג לעצמו סיגריה בקור הרוח האופייני לו. הוא היה לבוש במעילו המרופט של סוחר הספרים, אך שאר הטיפוס הוהה מונח בערמלה של שיער לבן וספרים עתיקים על השולחן. הולמס נראה אפילו רזה וחד יותר מוקדם, אך גוון לבן כמוותפניו העיד על כך שהיינו בזמן האחרון לא היו בריאים.

"אני שמח להתמהך קצת, ווטסון," אמר. "אין זה מבחן כלל שאדם גבוה נאלץ לכזוץ את עצמו בשלושים סנטימטרים ממש שעוטות אחותך. ועכשו, יידי הicker, בעניין ההסברים שביקש. לפנינוليلת פעליות קשה ומסוכנת, אם תרצה לי לבקש ממך לשחרר איתי פועלה. אולי מוטב שאtan לך דין וחשבון מלא על מצב העניינים לאחר שניסים את העכbara הזאת."

"אני סקרן מאוד. היתי מעריף לשם עכשו."

"תבוא איתי הלילה?"

"מתי שתרצה ולאן שתרצה."

"משם כמו בימים הטובים ההם. נספיק עוד לאכול ארוחה הגונה לפני שנלך. טוב, ובכן – באשר לתהום. היציאה ממנה לא קשחה עלי מטעם הפשטה שמעולם לא הייתה בתוכה."

"מעולם לא הייתה בתוכה?"

"לא, ווטסון, מעולם לא הייתה בתוכה. הפטק שהשאורי לך יהיה נכון לחלוון."

שלו, ואילו היה היותר הצטופטו סביבתו והקשיבו. התקרכתי ככל שיכולתי, אך דבריו נשמעו לי, בלתי סבירים לחלוטין ומיהרתי להתרחק משם בתיעוב.

תוך כדי נסיגתי התגנשתי בישיש בעל מום שעמד מאחוריו, והפלתי ארצתה אחדים מן הספרים שנשא עמו. זכרו לי כי הבחנתי, בעודי אוסף את הספרים, בשם של אחד מהם – "המקור לפולחן העצים" – והתרשםתי כי זה איש ספר ברור כי הספרים שהפלתי היו יקרי ערך בעיני בעלייהם. התגנשתי על החקירת, אך היה עקוביו, ואני ראתה את גבו המעווקם ואת פאות לחיו הלבנות נעלמים בהמון.

צפיתי בבית מס' 427 בפרק ל'ין העיליה מעט מאד לפתרון התעלומה שהעסיקה את מוחי. בין הבית לרחוב הפrido גדר נמוכה ומעקה, שגובחים לא עליה על מטר וחצי. כל אחד היה יכול להיכנס לגן בלי כל קושי, אך הגישה אל החדר היהת בלתי אפשרית, כיון שלא היה שם צינור מים או דבר אחר שנייתן להיעזר בו לשם טיפוס.

שבתי על עקבותי ל垦סינגטון, מבולבל יותר מאשר התיייתי קודם לכן. נכנסתי לחדר העבודה שלי, אך לא חלפו חמיש דקות, והנה נכנסה משורת והודיעה לי כי מישחו רוצה לראות אותי. להפתעתו לא היה זה אחר מאשר אוסף הספרים היישש והמושר שלי. פניו החדרות והכמושות הופיעו מתוך משב שיער לבן, והכרכים יקרי הערך – עשרה לפחות – היו תחובים מתחת לזרועו הימנית.

"אתה מופתע לראות אותי, אדון," אמר בקול מוזר וקרוקני. אישרתי את דבריו.

"ובכן, יש לי מצפון, אדון, וכשראיתי אותך במרקחה נכנס לבית הזה – כשדידתי אחריך – חשבתי לעצמי שא Kapoor זרגע ואראה את הארון הטוב הזה, וגאיד לו שאם התגנמתי קצת בגסות, לא התכוונתי לשום רע ושאני מודה לו שאסף את הספרים שלך."

"אתה מיחס חשיבות יתר לעניין פערט," אמרתי. "הירשה לי לשאול כיצד נודע לך מי אני?"

"ובכן, אדון – אם זאת לא יותר מדי חוצפה מצדך – אני שכן שלך, ואתה יכול למצוא את חנות הספרים הקטנה שלי בפינה של רחוב צ'רצ'. אשמה מואוד לראות אותך שם. אולי אתה אוסף ספרים בעצמך, אדון, הנה ציפוריה של בריטניה וקטולוס' ו'המלחמה הקדושה' – כל אחד מהם עסקה טוביה. עם חמישה כרכים אתה יכול למלא בדיק את המקום הפנוי הזה במדף השני. זה נראה לא מסודר, נכון, אדון?"

הפניתי את ראש עבורי לעבר הארון שמאחוריו. כשהשבתי את מבטי, מעבר לשולחן העבודה שלי ניצב שרלוק הולמס וחין. קמתי על רגלי, התבוננתי בו

לך כי דימיתי לשמעו את קולו של מוריארטי וזעק אליו מתוך התהום. כל טעות היתה עלולה להיות גורלית. מריד פעם, כשאגדות של דשא גתלו ונסחרו אחזות בידי או כשלגי החלטה בחצי הסלע הלחים, חשתי כי הגיע סופי. אך נאבקתי להמשיך לעלות, ולבסוף הגיעתי ללווח סלע מכוסה נאובירוק ורך בעומק של מטר בערך. שם יכולתי לשכב בנוחות רבה, נסתר מעין רואה. שם שכבתני לי כסאתה, ווטסון יקירי, וכל היתר קורתם באזהה לבה אך בחוסר עיילות את נסיבות מוות.

"לבסוף, כשהולכים כבר הגיעתם את מסקנותיכם הכלתי נמנעות והמוותות לחולוין, פנית אותה לחדר אל המلون, ואני נותרתי לבדי. האמנתי כי הרפקתאותי הגיעו לךן, אך אירוע בלתי צפוי לחולוין הוכיח לי כי נכונו לiphattutot. סלע ענק נשпал מלמעלה התגלל וחוף מעלי, פגע בשביב וצנח אל תוך התהום. לדען סברתי כי יד המקרה הייתה ברבר, אך כעבור דקה, כשהתבוננתי למעלה, הבדיקה בראשו של אדם על רקע השמים המחשיכים – ואבן נוספת פגעה בצלע הצוק שעלה שכבתני, במרחק של שלושים סנטימטרים מראשי. משמעות הדבר היתה ברורה. מוריארטי לא בא בלבד. היה לו שותף,DOI היה מבט היהיר זהה לגנות לי עד כמה היה האיש הזה מסוכן. השותף עמד על המשמר, אך התבדר לי, בעוד הפרופסור מתקייף אותו. הוא צפה ממוחך ומבל שאנחין בו, במותו של ידידו ובבריחתי שלי. הוא חיכה, ואחר כך עלה עד לפסגת הצוק והשתדר להצליח במקום שבו נכשל חברו.

"שקלתי את האפשרויות במהירות, ווטסון. שוכ הבדיקה בפנים המחרידות מבוקות מעבר לצוק, וידעת כי הן מנכשותה את השלבתה של אבן נוספת. ירדתי בזיהלה אל השביל. אני סבור כי התייחס מסוגל לעשות זאת בקיור רות. וזה היה קשה הרבה יותר מן הטיפוס במעלה הצוק. אך לא היה לי זמן לחשוב על הסכנה, כיון שאבן נוספת חלהפה בשriskה על פני שהיית תלויה ויידן אותן בקצת הזמן. סבתי על עקיבי, עברתי מרחק של חמישה-עשר קילומטרים בחשכה בהרים, ומקץ שבעה הגיעתי לפינינה בידיעה כי איש אינו יודע מה עלה בגודל.

"דך איש אחד היה שותף לסודי – אחיו מייקראפט. אני חיבר לך אלף התנצלויות, ווטסון יקירי, אך היתה חשיבות רבה לך שכולם יחשבו כי מתי, וכמעט שאין כל ספק כי לא הייתה מצליחה לתאר את סופי האומלל בזווה משכנתה כל כך אילולא האמת כי זאת האמת לאmittah. פעמים אחדות במשך שלוש שנים האחרונות נטלתי את עטי כדי לכתוב לך, אך תמיד פחדתי שהיכתך אליו תפחה אותך לגלות את הסוד. וזאת הסיבה לך שהפניתי אליך את גבי הערב כשפהפת את ספרי – באותו הזמן היתי שרויב בסוכה, וכל גילוי של פלייה או ווטסון. המפל נbam מתחתי. אני נהוג לשגות בדמונות, אך אני יכול להישבע

לא היה לי כל ספק כי הקריירה שלי הגיעה לסיומה, כשהבחנתי בדמותו המאיימת של פרופסור מוריארטי ניצבת על השביל הצד שהוביל אל מקום בטוח. בעיני האפורות קראתי החלטה נחוצה. החלפנו בינינו הערות אחותות, והוא הרשה לי באדיבותו הרבה לכתב את ההודעה הקצרה שהגיעה אחר כך לידך. השדרתי אותה עם קופסת הסיגריות והמקל שלו בין המצלרים. הוא לא שלף כל נשק, בעקבותיו. כשהגעתי לenza מצאתי את עצמו בין המצלרים. הוא ידע כי משחקו שלו אך נחפו לעברי וכבר את זרועותיו הארוכות סביבי. הוא ידע כי משחקו שלו כבר הסתיים, ולא רצה אלא לנוקם بي. התנדנו יחד על שפת המפל. אבל אני, כזכור, ידע ברטיטסו – שיטת ההיאבקות היפנית – שהועילה לי לא פעם בעבר. השתחררתי מה芝תו, והוא התנדד נושא בזעקה אומה ממשן שניות ספורות ופlich את האoir בשתי ידי. חרף כל מאמציו לא הצליח להשביל עצמו את שיוי המשקל וצנח למטה. רכנתי מעבר לשפה וראיתי אותו נפל הרחק-הרחוב. לבסוף פגע בסלע, דילג מעליו וצכל אל תוך המים".

הקשבי בתדרמה מוחלט להסביר שהולמס השמייע באוזני בין נשיפת סיגריה אחת לחברתה.
"אבל העקבות?" קראתי. "במו עיני ראתי כי שניים ירדו בשביב וכי איש מהם לא שב."

"כך אירעו הדברים. ברגע שהפרופסור נעלם, הבנתי אז שעת כושר הנדרת העניק לי הגורל. ידעתי כי מוריארטי אין האדם היחיד שנשבע להרוג אותי. היו לפחות שלושה אנשים נוספים שתאותו הנקס שלם תגבר כישימושו על מות מנהיגם. כולם אנשים מטוכנים ביותר. לא היה ספק כי אחד מהם לפחות יצליח להציג אותה. לעומת זאת, אם יהיה כל העולם משוכנע כי מתי, יפרק האנשים הללו את המתמח מעליים, הם ינהגו ביתר חופשיות, ובמועדם או מאוחר יותר להרוו את אותם. אז הגיע השעה שבה יוכל להודיע כי אני עדיין נמצא בארץ החיים. המוח פועל בנסיבות כזאת, שאינו מאמין כי כל זה חלף בראשי עוד בטרם הגיע פרופסור מוריארטי לקרעיה המפל.

"קמתי על רגלי ובחנתי את קיר הסלע שמאחוריו. בתייאור הצורי שתיארת ברשימותך, אתה כותב כי הקיר היה תלוי. זה לא למורי נכוון. היו שם נקודות אחיזה אחדות לדגלים וזין סלע קטן. הצוק היה גבוה כל כך, עד שלא הייתה כל אפשרות לטפס עד לפסגתו, גם לא היה ניתן לcliffealoור השביל הרטוב מבלי להשאיר עקבות. יכולתי באמן להפוך את מגפי – כפי שעשית במקרים דומים – אך מראה שלושה זוגות של עקבות בכיוון אחד היה מעורר חשד של הטעיה. הדרך הטובה ביותר הייתה, אם כך, לנסות ולטפס. זה לא היה נעים, ווטסון. המפל נbam מתחתי. אני נהוג לשגות בדמונות, אך אני יכול להישבע

של התרגשות מכך היה עולול לשוך תשומת לב לזהותי ולגרור אחורי תוצאות הרות אסון ובalthי ניתנות לתיקון. באשר למיקרופט, היה עלי לבטוח בו כדי להציג את הכספי שהוא דרוש לי.

"מהלך האירועים בלונדון לא הגשים את תקנותי, כיון שמשפטה של כנופית מוריארטי הותיר שניים מחברי המסתכנים ביותר, אויבי הנקננים ביותר, חופשיים. لكن נדרתי שנתיים ברחבי טיבט ושיעשעתי את עצמי בבקורים בהאה ובשהיה בת ימים אחדים במחיצת הדלאי לאמה. אולי קראת על אודוט מסעיה המחקר המעניינים שערכנו נורוגי שלו סיגרסון, אך אין לי ספק כי מعلوم לא עלה על דעתך כי אלה הם ידיעות על חברך. אחר כך עברתי דרך פרס, שהיה במקה וערכתי ביקור קצר אך מעניין אצל החליף בחארטום, ואת מסקנותי העברתי למשרד החוץ. חזרתי לצרפת ועסקתי חודשים אחדים בחקר תרבויות העטרן במעברה במונגוליה שבדרום צרפת.

"אחרי שהשלמתי את המחקה זהה לשבעיות רצוני, נודיע לי כי רק אחד מאובי נמצא בלונדון והתוכננתי לשוב. וירדתי עתק בעקבות החדרות על התעלומה המסתורית בפאק ליין, שקסמה לי לא רק בזכות סגולהיה שלה, אלא גם משומ שנדראהה כשת כושר מצוינת להוכחת יכולתי. מיד נסעתי לונדון, הופעתה בדמותי שלי ברחוב בייקר, גורמת למרת הרדן התפרצויות היסטריה סוערות וגילתי כי מיקרופט החזיק את דրתי ואת מסמכי בדיק כפי שהיו תמיד. כך קרה, ווטסון יקירי, שהיומם בשעה שתים ישבי בקורסית החביבה בחדרי שלי החביב, וכל רצוני לא היה אלא לראות את יידי החביב ווטסון יושב בכיסא הסמווק, כפי שנג לעשות לעתים כה תוכפות."

כזה היה הסיפור המיחוד מבינו אשר האונטי לו באותו ערב אפריל – סיפורו שלא היה מתתקבל כלל על דעתו איילולא עדנו לנגד עיני דמותו הגבואה והצנומה ופני החירות והרציניות של האדם שאותו לא האמנתי כי אזכה לראות שוב. באיזשהו אופן כבר נודיע לו על השכול שפקד אותו, ואת השתתפותו בעדרי הכיע יותר בהתנהגו מאשר בדבריו. "העובדיה היא התropaה הטובה ביותר לעצער, ווטסון יקירי", אמר, "ויש ליليلה עבודה לשנינו. אם נצליח להביא את העבודיה הזאת לסיטום מוצלח, נמצא שהיא עצמה הצדקה לחוי אדם על כוכב הלכת שלנו". לשווה הפטרתי בו לספר לי עוזר. "אתה תשמע ותראה די והותר עוד לפני שחבורך יגיע", השיב. "עלינו לשוחח על שלוש השנים האחרונות. זה מספיק עד לשעה תשע וחצי, ואו נצא לפטור את תעלומת הבית הריק".

ואמנם חשתי ממש כבאים הטובים ההם, כאשר ישבי לידו בכרכרה, אקדמי בכיסי ורטט הרטפקה בלבד. הולמס היה קר ונוקשה ודומם. כשאור פנס הרחוב האיר עלתו פניו החמודים, ראייתי כי גבויי מכובצות בהזרורים

ושפטיו הדקות, מהודקות זו לזו. לא ידעתי איך הייתה פרא בכוונתנו לצד העיר האפל של פושעי לונדון, אך ידעתי בוודאות – על פי התנהגו של ציד רבי-אמן זה – כי הרטפקה חשובה ביותר, והחויר הגלגאני שפlich מפעם לפעם את הקדרות הסגנית בפנוי בישר רערות לעדר שאליי כוון מסע הצד של לנו.

הגהתי כי פנינו מועדות לרוחב בייקר, אולם הולמס עצר את המרכרה השכורה בפינת כיכר קאונדריש. הבחןתי כי כשירד ממנה, שלח מבט בוון לשםלו ולימינו, ובכל פינה ורחוב שעברנו התאם לוודא כי לא עוקבים אחורי. מסלולנו היה ללא ספק מיוחד. הולמס הכיר היטב את הדריכים הצדדיות של לונדון וזכה ביעף ובצעיר בוטח שורה של חצרות ואורות שעלה קיומן אפלו לא ידעתי. לבסוף הגיענו לדרך צהה, שמשני צדיה ניצבו בתים קודרים וישנים ושהובילו אותנו לדרחוב מנצ'סטר ומשם לדרחוב בלנפورد. כאן פנה והלך במהירות לאורך מעבר צר, עבר בעדר שער עץ, נכנס לחצר עוזבה ופתח את הדלת האחורה של הבית בעזות מפתח. נכנסנו יחד, והוא סגר את הדלת אחוריינו.

המקום היה חזוק לחלוטין, אך היה ברור לי כי הבית ריק, לחות הרעפה החשופים חרקו למדריך וגלינו, וכי הפשטה נגעה בקיר שמן הדולדלו רצועות של נייר טפט. אצבעתי הקרוות הצנומות של הולמס נלפפו סביר מפרק כף ידי והובילו אותי קידמה לאורך מסדרון ארוך, עד שהבחנתי במעורפל בחרכי הטריס של האשן החשוך שמעל לדלת. כאן פנה פתאום הולמס ימינה, ושנינו מצאנו את עצמנו בחדר ריק, גובל ומרובע, אף בפינותיו אך מואר כלשות במרקzn מאורות הרחוב שבוחן. לא הייתה כל מנורה בקרבת מקום, והחלון היה מכוסה אבק, כך שرك בקושי הצלחנו להבחין זה בדמota של זה בתוך החדר. יידידי הניח את ידו על כתפי וקידב את שפתיו לאוזני.

"אתה יודע איפה אנחנו?" לחש.

"זה רחוב בייקר, כנראה," עניתי, מתבונן מבعد לחalon העמו.

"בדוק. אנחנו נמצאים בבית קמדן, העומד מול מקום מגוריינו היישן."

"אבל מודיעו לנו לאן?"

"כי הבית אפשר צפית מצוינת על הבית הציורי הזה. האם יורשה לי להזמין אותך, ווטסון יקורי, להתרקרב מעט אל החלון תוך נקיית אמצעי הזרירות הדודושים כדי שלא תיראה לעין, ולהבהיר מבעדו אל דירתנו הקדומה – נקודת הזינוק לרבות מן הרטפקאות שעברו עליינו? מיד ניוכח אם שלוש שנות ההיעדרות שליל נטלו ממי לחולטיין את היכולת להפתיע אותך."

חולתי קידמה והתבוננתי בחalon המוכר. כשבטנו נפל על החלון, התנשמתי בכבודות, וצעקת תימהן התמלטה מפי. הווילון היה סגור ואור חוך דלק בחדר. צלליתו של אדם ישוב בכיסא בלהה בכירור על רקע הוילון זמור שבחalon.

לא ניתן לטעות בהטיית הראש, בריבוע הכתפיים, בחרדות התווים. הפנים היו מופנות קמעה, והרישם שנוצר היה כשל אותן הצלילות שאבותינו אהבו לעצב. זה היה העתק מרודיק של הולמס. הימייה כה נדHAM, עד ששלהתי את ידי לוודא כי האיש עצמו אכן ניצב לידי. הוא רטט בצחוק חרישי.

"ובכן?" אמר.

"אלוהים אדירים!" קראתי. "זה נחרדר!"
אני מאמין כי הגיל אינו פוגע ברכגניות האינסופית שלי, וכי הרגל אינו הופך אותה לנדרשה", אמר. ואני זיהיתי בקהלו את שמחתו ואת גאוותו של האמן על פרי יצירתו. "זה ממש דומה לי, נכון?"

"היהתי מוכן להישבע כי זה אתה".
להערכה ולמחמות ראיי מסיה אוסקר מוניה מגנובל, שעבד ימים אחדים על כירור הדמות. זהו פסל שעווה. את כל היתר סידרתי בכוחות עצמי היום אחר הצהרים, בעת ביקורי ברחוב ביקר.

"אבל מדוע?!"
משום שיש לי סיבה טובה, ווטסון יקiri, לרצות אנשים מסוימים יאמינו כי אני נמצא שם, בעוד אני נמצא, למעשה, במקום אחר.
וחשבת שצופים על הרידיה?
"ידעתי שצופים עליה."

"מי?!"
"אוביי משכבר הימים, ווטסון. החברה המקסימה שמנήגתה שוכב במעמקי מפל הרייכנבאך. עלייך לזכור כי הם ידעו — ורק הם ידעו — שנשארתי בחיים. הם האמינו כי במקדם או במאוחר אשוב לדירתי. הם צפו בה בהתמדה, והבוקר דאו שהגעתני."

"כיצד אתה יודע?!"
כפי הבחןתי בשומר שלהם כשהבטתי החוצה מבعد לחלוון. זה בחור בלתי מזוק, פארקע שמו, חונק במקצועו ונגן מצטיין בנבל פה. הוא לא הטיר את מנוחותי. אך הדריג אותו דוקא איש נורא ממנה שעמד מאחוריו, יידרו הקروب של מוריארטי — האדם שהשליך את האבנים מן הツוק והפושע הערמוני והמסוכן ביותר בלונדון. וזה האיש הרודף אחרי הלילה, ווטסון, והוא איש שאנו מודע לכך כי אנו רודפים אחריו.

תוכנוניטו של יידי התגלו לי טיפין-טיפין. מן המחסה הזה יכולנו לצפות בצדפים ולעקוב אחר העוקבים. הצל הנוקשה שם ממול היה הפיתון, ואני היני הציגדים. בדומה לעמדנו יחד בחשכה והבטנו בדמות הנקודות שעברו וחזרו ועברו על פנינו. הולמס היה שקט וחסר תנועה, ואולם אני ידעתי כי הוא עומד

על המשמר, וכי עיניו ממוקדות בזרם העוברים ושבים. היה זהليلת קר וסוער, והרוח שركה בקול צוחני לאורך הרחוב הארוך. אנשים רכבים הילכו לכאנן ולשם, ורבים עטופים במעיליהם ובצעפייהם. פעם או פעמיים היה נדמה לי כי כבר ראייתי את אותה הדמות לפני כן, ואת תשומת לבו משכו במיוחד שני אנשים שמצאו מפלט מפני הרוח בפתח הכניסה של בית במרחצ'מה בהמשך הרחוב. ניסיתי להסביר את תשומת לבו של יידי אליהם, אולם הוא הגיב במנוחה של קווץ' רוח והמשיך להביט ברוחוב. לא אחת הניע את רגליו בעצבנות ותווף על הקיר במהיירות באצבעות ידיו. היה ברור לי כי חש אינוחות, וכי תוכניותיו עלות בתהו. לבסוף, משתקרבה שעת החות והרחוב התפרקן לאטו, פסע הלך ושוב בחדר בסערה רוח. התכוונתי לומר לו דברמה, אך כשהגבתה את מבטי אל החלון המואר חוויתי שוב הפתעה גדולה כמעט במעט בקדמתה. תפטי את זרועו של הולמס והצבעתי לעבר החלון.
"הצל זו!" קראתי.

עשcyio היה הגב מופנה אלינו, ולא הצדונית.
שלשים שנים לא שינו את גסות מזגו או את קווץ' הרוח שחחש כלפי אנשים בעלי מוח חריף פחוות משלו.

"МОבן מאליו שהצל זו", אמר. "האם אני לא-יזלחה מטופש כזה, ווטסון, שאציב גולם ואצפה שאחד מן האנשים הפיקחים בитו באירועה יולד שולל? אנחנו נמצאים בחדר זהה שעתיים, וمرة הדסן שינתה את זווית העמידה של הדמות הזאת כבר שמנה פעומים — קלומר, אחת לכל רביע שעה. היא עשויה זאת מלפנים, כך שצלה שלא ייראה. אה!" הוא כלל את נשימתו בשאייה נרגשת ושרקנית. באור העמוס הבחןתי בראשו הנשלח קדרימה וביציבתו המתקשחת ברכיו. יתכן שני האנשים ה הם עדין הצטפפו בפתח, אך יוכן לא יכולתי לולאותם. הכל היה דומם וחושך מלבד הוילון הצהוב המואר שילפינו והדמות השחורה שהצטירה במרקזון. שוב יכולתי לשמעו בדממה המוחלשת אותו צליל שركני ודק שהיעיד על התרגשות עזה וככושא. מעבור דקה משך אותה חורה אל הפינה האפלה של החדר, ואני חשתי בידו המתרה על שפתיה. האצבעות שאחזו בי היו רוטות. מудוי לא ראייתי את יידי נרגש כל כך, ואף על פי כן היה הרחוב החשוך שקט וחסר תנועה.

אך לפתע הבחןתי במה שחושו החריפים ידעו לזהות לפני. קול נמוך וחורי עלה באוזני — לא מכיוון רחוב ביקר, אלא מהורי הבית שבו נחבאנו. דלת נפתחה ונגירה. מעבור דקה נשמע קול צעדים לאורך הפרוודור — צעדים שנעודו להיות חרישיים אך הידיהו בנוקשות ברוחבי הבית הריק. הולמס השתופף ליד הקיר ואני עשית במוחו, יידי התהדרקה על כת האקדח. התאמצתי להתבונן

מבعد לחשכה והבחנתה בקוו מתאריו המטוושטים של אדם שהיה כהים במקצת מאפלת הדלת הפתוחה. הוא השתאה שם רגע, ואחר כך נע לאטו קדימה, שפוי ומאיים, אל תוך החדר.

הדרמות המבשרת רעות התקרבה למרחק של שלושה מטרים מאיתנו, ואני מתחמי את עצמי כדי להדרף את זינוקו, בטרם הבנתי כי הוא אכן יודע כל על נוכחותנו. הוא חלף בקרבתנו, התגניב אל החלון ופתח אותו הרישית לנoba של עשרים סנטימטרים. כשהתכווף לגובה הפתוח הזה, נפל אור הרחוב – ששוב לא עומעם מבعد לזכוכית המאובקת – במלואו על פניו. האיש נראה נסוע מWOOD. שתי עיניו והרו ככוכבים ותווי פניו התכרכו. הוא היה אמן מבוגר שאפו דק ובולט, מצחו רם וחשוף ושפמו ענקית ואפור. מגבעתו הוסטה לאחוריו ראשו, והחולצה שלבש מתחת לחיליפת הערב שלו בהקה מבعد למעילו הפתוח. פניו היו כחוות וכחות, חרשות קמטים عمוקים וגסים. בידו נשא משוח דמי מקל, אך כשהניהם אותו על הרצפה, נשמע צליל מתכתי. אחר כך הוציא מכיס מעילו חפץ גדול, והוא טרוד בעיסוק כלשהו שהסתה בנקייה חרדה ורדה, כאלו חזרו קפייז או מנועל למקוםם. בעודו כורע על הרצפה, רכן לפנים ורכיכו את כל כובד גופו ואת כוחותיו כמעין מנוף, ועקב כך עלה רעש ארוך, חורקני וሞזע שהסתהיםשוב בנקייה עזה.

או הזרקתי, ואני נוכחת כי החפץ שאחיו בידיו אין אלא רובה עם קט בעלת צורה מוזרה. הוא פתח את בריח הרובה, הכנס דברימה לתוך בית הכליה וסגר את הבריח בנקייה. אז התכווף, השען את קנה הרובה על אדן החלון הפתח, ויכולתי להבחין בשפמו האריך השמוט ובעיניו המנצצות מכיתות מבعد לכוננות. שמעתי אנתה סיוף קלה כשאימץ את הקט אל כתפו, וראיתי את המטרה המדיימה – האיש השחזר על הדקע הצהוב בחולון ממול – ברווח בקצת תחום הראייה שלו. לרגע עמד נוקשה וחסר תנעה. אז התהדרה אצבעו סביב ההדק. נשמע ומוסם מוזר ורועם, וצליל של זוכיות מתנצלת. באותו הרגע זינק הולמס כנמר על גבו של הצלף והשליך אותו ארצה על פניו. הוא התرومם כהרף עין, ובכוח רב תפס את הולמס בגרכונו. אך אני חבטתי בראשו בקט אקרדי, והוא צנחה שוב על הרצפה. נפלתי עלייו ואחזרתי בו, וואו שرك יידי שריקה דקה. נשמעו הלמות גגליים נחפות על המדרוכה, ושני שוטרים במדים וכבל שכבגדים אזרחים מיהרו מבعد לכינוי הקדרית לתוך החדר.

"זה אתה, לסטרייד?" שאל הולמס.
"כן, מר הולמס. החלטתי לבצע את העבודה בעצמי. טוב לראות אותך שוב
בלונדון, אדון."

"אני חשב שאתה זוקק למעט סיוע לא רשמי. שלוש רציחות בלתי מפוענחות

בשנה אחת אינן נזקפות לזכותך, לסטרייד. אך בתעלומה מולטי טיפלה בפחות – ככלומר, טיפולת בה יפה למרי".

כולנו קמננו על רגילינו. אסידנו התנסם בכבדות ושני שוטרים חטנוים אחו צו משני עבריו, קבועים אחדים כבר החלו לקבץ נדבות ברוחם. הולמס התקדם לעבר החלון, סגר אותו והסייע את הוילונות. לסטרייד הביא שני נdots, והשוטרים חשפו את פנסיהם. סופי-סוף יכולתי להתבונן היטב באסיר.

הפנים שהופנו לעברנו היו גבריות מאוד ומאיימות. המצח היה מצחו של פילוסוף, והלסת העירה על משיכתה להנאות החוששים – בראשית זרכו היה איש מציד בכישרונות מצוינים לטוב או לרע. אך לא היה ניתן להביט בעיניו הבהיר והאכזריות ובכעפיפה המשומות והגלגניים, או באפו התקופני החרפאי ובמצחו המאים וח:right; וחרוש הקטנים – מבלי להזות את אותן הסכנות הברורים שהציגו הטבע. הוא לא נתן את הדעת על איש מאיתנו, ועיניו היו ממוקדות לפניו של הולמס בהבעה שבה התמצאו זו בזו שנאה ותרמהה. "שtan שכמותך!" מילמל שוב ושוב. "שtan, שtan פיקח שכמותך!"

"אה, קולונל," אמר הולמס ויישר את צווארו نحو הקמות, "המניעות מסתימים כשהאהובים נפגשים", כפי שנאמר במחזה הידוע. אני סבור שהיה לי העונג לפגוש אותך מאז שהענתק לי את החדרים ההם, כשהשכתי על צלע חזק מעלה מפלי הריביכנברג".

הקולונל עדרין הבית בידידי כמהופנט. "שtan, שtan ערמוני שכמותך!" חזר ואמר שוב ושוב.

"עדריין לא הציגו אתכם", אמר הולמס. "האדון הזה, דבוי, הוא קולונל סבסטיאן מורך, חיל לשעבר בצבא הורד מלכorthה בהודו והצדיק הטוב ביותר במושבותיה של האימפריה שלנו במצרים הרחוק. אני סבור כי הצדוק עמי, קולונל, כשהאני אומר כי אין לך כל מתחחה בצדך נדרים!"

האיש המבוגר והמאיים לא פצה את פיו, ורוק המשinx לנעו זאת מבטו בידידי. בעיניו הפרדואות ובשפמו הזקורי דמה להפליא לנמר.

"אני מתפללא על כך שהתחבולה הפשיטה שלי הצליחה להוליך שולל ציד ותיק כמוון", אמר הולמס. "אתה ודאי מכיר אותה היטוב. האם לא יכולה גדי צער מתחת לעץ וחיכית עם הרובה עד שהפיטוין ימשוך את הנגירות? הבית הריק זהה הוא עץ הפיטוין, ואתה – הנמר של שלי. היו לך ודאי ורבים נספסים למקורה שיגיעו נדרים אחדים – או, בהנחה הכלתי סבירה כי מושם מה לא תפגע ביריה הראשונה. אלה, הצביע סכיבו, הם הרובים הננספים שלי. ההקלהה מדוקית".
קולונל מורך זינק קדימה בנחמת עצם, אך השוטרים גדרו אותו לאחר. הкусם שבפניו היה נורא לمرאה.

הו שמחים להעלות באש. התרשימים, תיבת הכלגורו ונרתיק המקרטרת – אפילו נעל הבית הפרשית שהכילה את הטבק – כולם נגלו לעיני כשבטתי סבבי. שתי דמויות היו בחדר, מרת הדסון, שחיהה במאור פנים אל שנינו שנכננסנו, והגולם המוזר שמייאת פקיד כה חשוב בהרפקאות הערב. זה היה גם שעווה של יידי – העתק מדויק להפליא של דמותו. הוא ניצב על כן קטן, וחילוק ישן של הולמס כרווך סבבי, כך שמן הרחוב הייתה האשלה מושלמת.

"אני מקווה שנקטת את כל אמצעי הזהירות, מרת הדסון?" אמר הולמס.
"ניגשתי אליו על ברכי, אדוני, בדוק כפי שהורת לי."

"מצוין. ביצעת את הפקידיפה. האם ראית לאו הגיע הקליין?"
"כן, אדוני. אני חוששת כי הוא הרים את הגדם שלך, כיון שהlfף דרך הראש ופגע בקיור. הרמתי אותו מן השטיח. הנה הוא!"
הולמס נראה לי אותו. "קליע קתום ראש של אקדה, כפי שאתה רואה, ווטסון. יש בכך מן היגיון – כי מי היה מצפה שדבר כזה יודה מתוך רובך אוויר? בסדר, מרת הדסון, אני אסיר תזרע לך על עזותך. ועכשו, ווטסון, הייתי רוצה לראותך יושבשוב במושבך היישן, כיון שיש נקודות אחדות שהייתו רוצה לדון בהן איתך".

הוא השליך מעליו את המעיל המרופט ושב להיות הולמס משכבר הימים, בחלקו בגון העכבר שנintel מגם השעה.

"עצבי של הציד הוותיק לא הגיע בו ועיניו לא איבדו את החותן," אמר וצחק, כשבחן את מצחו המנופץ של הגדם.
"ברוק באמצעות העורף יישר דרך המוח. הוא היה הצלף הטוב ביותר בהודו, ואני מניה כי רק מעטים עולים עליו בלונדון. האם שמו מוכך לך?"
"לא, שמו אינו מוכך לי."

"כן, כן, זה טיבה של התהילה! אבל אם זכרוני אין מטעני, גם את שמו של פרופסור ג'יימס מוריארטי לא שמעת מעודך, והוא היה אחד מן האנשים הפיקחים ביותר של המאה. העבר לי בבקשתו את מפתח הבιוגרפיות מן המדף. הוא עילל לאטו בדף הספר, נשען לאחרור בכיסאו ונשף ענגי. עשן גדולים מן הסיגר שלו.

"אוסף חיים" שלי מצוין," אמר. "די במוריארטי עצמו לפאר כל אותן שהיא, והנה גם מרגנן המרעל, ומרידי בעל הזיכרון הנתקעב, ומתייס שערק את הניב המשמאלי שלי בחבטה באולם הנוסעים בצדינגן קרוס, ולבסוף – הנה יריד הלילה שלנו." הוא הושיט לי את הספר ואני קראתי:

מרון, סבסטיאן, קולונל. מובלט. שירות בגדוד הראשון של חיל הרגלים בונגלו. נולד בלונדון ב-1840. בנם של סר אוגוסטוס מרון, חבר מסדר האמברט,

"אני מודה כי הפתעת אותי בדבר אחד קטן," אמר הולמס. "לא חוותי מראש שאתה עצמן תעשה שימוש בבית הריק הזה ובחלון החוץ הזה. שיערתי כי תפעל מן הרחוב, במקומות שבו ארכו לך יידי לסתורייד ואנשיו העלייזים. פרט לכך התנהל הכל בהתאם לציפיותך."

קולונל מרון פנה אל הבלש המשתרט.
"ייתכן שיש לך עילה לעצורך אותי, ויתכן שאין לך," אמר. "אך לפחות אין כל סיבה לך שאיאלאץ לסביר את העקיצות של האיש הזה. אם אני מופקד בידי החוק, מوطב שהדברים יתנהלו בדרך חוקית."

"ובכן, יש בזה מן ההיגיון," אמר לסתורייד. "אין לך דבר מה נוסף לומר, מר הולמס, לפני שנלך?"

הולמס נטל את רובה האויר רבי-העוצמה מן הרצפה ובחן את מנגנוןנו.
"כל נשק מעולה ומיחוד במשמעותו," אמר. "שקט ובועל עצמה רבה. הכרתית את פון הדריך, המכונאי הגרמני העיוור שבנה אותו על פי הוראותו של פרופסור מוריארטי המנוח. זה שנים שאין מודע לקיומו, אך מעולם לא הייתה לי היזרנות לטפל בו. אני מפקיד אותו בידך, לסתורייד, עם הקליעים המתאים לו."

"סמרק עליינו, מר הולמס, נטפל בעניין," אמר לסתורייד כשל החבורה נעה לעבר הדלת. "יש לך ממשו נסף לומר?"

"רק לשאל במה אתה מתכוון להאשים אותו."

"במה, אדוני? בניסיון לרצוח את מר שרלוק הולמס, כמובן."
"לא, לסתורייד. אין בכוונתי להופיע בפרשה זאת כלל. אתה, ורק אתה, ראייה להערכה על המ Zucker המוצלח הזה. כן, לסתורייד, כל הכבור לך! בזכות השילוב המיחוד של עורמה והעזה הצלחת לתפוס אותו."

"תפסתי אותך! את מי, מר הולמס?"
את האדם שכולם חיפשו לשואו – את קולונל סבסטיאן מרון, שירה ברונגל ארייר רם המעללה את הקליע קתום ראש מרובה אויר, מבעד לחלון הפתוח בחזית הקומה השנייה של בית מס' 427 בפאראק ליין, ב-30 בחודש שעבר. זה האישום, לסתורייד. ועכשו, ווטסון, אם תוכל לשאת את רוח הפרצחים שתחרדור מבעד לחלון השבור, אני סבור כי מחצית השעה בחדר העבודה שלו, ועיישון סיגר ימציאו לך שעשו מועליל."

דידתנו המוכרת לא השתנתה בפיקווחו של מיקרופט הולמס ובהשגתה האישית של מרת הדסון. כשנכנסתי הבחנתי אמגנט בסדר מופת שפהיה יוצאת דופן, אך סימני ההיכר נותרו כולם במקומם. היו שם פינות הניסויים בכימיה והשולchan המצופה עז אורן שכתמי חומצה ורועים על פניו. על מדף ניצבה לה שורת אלבומים ענקיים של קטיעי עיתונות וספרי עזר שרבבים מבין אוצריהם ארצנו.

לב בחיפוש אחר שעת כורש לאתר אותו. כל עוד היה חופשי בלונדון, לא היו חify ראויים להיקרא חיים. יום ולילה היה האל רודף אחריו, ובמוקדם או במאוחר היה מצלייה. מה יכולתי לעשות? לא יכולתי ליזות בו מיד כי עיתגלה לעני, משום שאז הייתה אני עצמי יושב בתא הנאשימים. לא היה טעם לפנות לשופט חוקרי, אין אפשרות להתעורר על סמך חדש פרוע. אך שלא יכולתי לעשות מਆמה. אך קראתי את הדרשות המשפט, וידעתי כי במקודם או במאוחר אתפוס אותו.

"או מת רונלד ארייר. סוף-סוף נפלה לידי ההודמנות! מתווך מה שידעת, האם לא ברור כי קולונל מוריין ביצע את הרצח? הוא שיחק קלפים עם הבוחר, הוא עקב אחריו מן המועדון עד לבתו, הוא יירה בו מبعد לחalon הפתוח. לא היה צל של ספק בכך. די בקהלעים עצם להרשיע אותו. הגעתו מיד. חזקף הבהיר כי, וידעתי כי ישב את השומת לבו של הקולונל לנוכחותי. הוא יקש מיד את שובי הפתואומי עם פשעו וייחזר. הייתה בטוחה כי ינסה להיפטר ממנה תינוק ומיד, ולשם כך ישתמש בכלי הנשק הקטלני שלו. הצבתי לו מטרה מצינית נחלוץ, הזרתית את המשטרה כי יתacen שהיא בהם צורך – דרך אגב, ווטסון, אתה הבחנת בנסיבות כדיינות מרבית בפתח הכנסה הזה – בחורתי עמדת הצפית נואה, ולא שערת כלבי גם הוא יבחר בנקודה הזאת לצורך ההתקפה. עכשו, ווטסון קירוי, האם גוטר משוח שישי להסבירו?"

"כן", אמרתי. "לא הסברת מה היה המנייע של קולונל מוריין לרצוח את רונלד ארייר רם המעללה".

"אה! ווטסון קירוי, אז אנו נכנסים לתמונה של מלכת ההשערות, שבה גם המוח היגיוני ביוטר עלול לטעות. כל אחד יכול לגבות לו דעתה על פי הראיות, וduration יכולה להיות נכונה בדיקך כמו זו שלי".

"גיבשת לך דעתה, אם כך?"

"אני סבור שאין כל קושי להבין את העובדות. נמצא כי קולונל מוריין ארייר הצעיר זבו ייחד בסכום נכבד של כסף. ובכן, אין ספק כי מוריין רימה בעת המשחק – זאת אני יודע כבר זמן רב. אני מאמין כי ביום הרצח נילקה ארייר כי מוריין מריםה. קרוב לוודאי כי שוחח איתו ביחידות, וכי איים להלукו ואלו אלא אם יסכים לפרש מרצונו החופשי מחברותו במועדון ויבטיח לא לשחק שוב בקהלים. אין להניח כי על ימים כארייר יהולל שעורוריה גליה בחשיפת אדם זה מוכר ובוגר ממנו. קרוב לוודאי שפועל כפי שאינו משער. משמעות הנדרי ממן המועדונים הייתה חורבן למוריין, שחי על כספי הוכחות שהושגו במרמה. לכן רצח את ארייר, שהוא עסוק באורה שעה בחישוב הסכום שעליו להחזר לבעלון, כיון שלא היה יכול ליהנות מרוחוי ההונאה של שותפו. הוא נעל את הדלת,

שימוש בעבר כציר הבריטי בפרס. התהן באיטון ובאוקספורד: השתתף במערכה על ג'זקי, במלחמות באפגניסטן, בצי'ארסיאב, בשופור ובקאבול. מhabram של המשימה הקשה במערב הימלאיה", 1881, ו"שלושה חודשים בגינגל", 1884. כתובות: רחוב קנדוויט. מודיעינים: המועדון ההורדי-אנגל, מועדון טנקרויל, מועדון הקליפים בגדל. בשולים נרשם בכתב ידו המדוק של הולמס: "האיש השני המ██וכן ביותר בלונדון".

"זה מדהים", אמרתי, כשהושטתי לו את הכרך בחזרה. "לאיש זהה יש עבר של חייל מכובד".

"זה נכון", השיב הולמס. "עד לשלב מסוים הוא הצליח יפה. עצビו הינו תמיד עצבי ברזל, ווטסון, הצוותים עד לאגבה מסוים, ופתאום מפתחים אוכל אדם. ישנים עצים, ווטסון, הצוותים עד לאגבה מסוים, ופתאום מפתחים שלוחה יוצאת דופן ודוחה למראה. תוכל לראות תופעה כזוrat לעתים קרובות אצל בני אדם. התיאוריה שלי היא כי הפרט מייצג בהתפתחותו את כל שושלת אבותיו, וכי סטייהفات אוטומית כזוrat לטוב או לרע באה בעקבות השפעה חזקה כלשהי שחדרה לאילן היוחסין שלו. האיש הופך, כפי שניתן לדראות במקרה הזה, לתמצית ההיסטורייה של משפחתו שלו".

"כל זה דמיוני למדי".

"ובכן, אני לא מתקשה. תהיה אשר תהיה הסיבה, קולונל מוריין החל לסתות מרדך הישר. מבלי, שגרם שעורוריה גלויה, גרים קשיים רבים בהודו מכדי שתשתמש ותכabil אותו בקשרה. הוא פרש, בא לונדון, ושוב רכש לו שם רע. בשלב זה מצא אותו פרופסור מוריארטי, והוא שימש ראש המטה שלו. מורירטי נתן לו כסף בידי דחבה ושלח אותו לבצע רק משימה אחת או שתיים שפושע מן השודרה לא היה מסוגל לקחת על עצמו. אתה זכר אויל את מותה של מרת סטיוארט מלודר ב-1887? ובכן, אין לי ספק כי מוריין עמד מאחוריו המעשה, אך לא ניתן להוכיח דבר. הקולונל הצליח להסתיר את חלקו במעשה יפה כל כך, עד שאפילו שכונופית מוריארטי נתפסה, לא הצלחנו להרשיע אותו. אתה יודע כיצד הgefתי את התריסים באמצעות ימים, שכבירתי אצלך, מתוך פחד מפני רוביו אוויר? אין לי ספק כי התנהגנו נראהה בעיןיך. ידעתי בדיק מה אני עושים, כי ידעת על קיומו של הרובח המוחוד הזה, וידעתי גם כי אחד מטובי הצלפים בעולם יעמוד מאחורי. כשהיינו בשוויין הוא עקב אחרינו עם מורירטי, ואין לי ספק כי היה זה הוא שהעניק לי את אונן חמש דקות קשות על צלע ה策ק במפלי הריכנן. "תוכל לתאר לעצמך כי בעת שהותי בצדקה קראתי את העיתונים בתשומת

פָּנְתַּפְתָּעָנָה אֶתֵּנוֹ הַגְּבָרוֹת וַתִּעֲמֹדֵנָה עַל כֵּךְ שִׁיאָמֶר לְהָן מָה הָוָא עוֹשָׂה עִם
הַמְּטֻבָּעוֹת וְהַשְּׁמוֹת שֶׁלְפָנָיו. הָאָם כֵּל זֶה נִשְׁמַע הַגְּיּוֹנִי?"

"אֵין לִי כֵּל סְפָק כִּי כִּיּוֹנָה לְאַמְתָּה."

"הַדָּבָר יָאוּמָת אוֹ יוֹפַרְךּ בַּבֵּית הַמִּשְׁפָּט. בִּינְתִּים, יִהְיֶה אָשָׁר יִהְיֶה, קָוְלוֹנָל
מוֹרָן לֹא יִצְּקַק לְנוּ עוֹד, רַוְכָּה הַאוֹוִיר המִפְּרוֹסָם של פָּוֹן הַרְדָּר יִקְשַׁט אֶת הַמּוֹזִיאוֹן
שֶׁל הַסְּקוֹטְלָנְד יִאֲרֵד, וְמֵרְשָׁלְוקְ הַוּלָּם יִהְיֶה שׁוֹב חֻופְשִׁי להַקְרִישׁ אֶת חַיָּיו
לְחַקִּירַת הַבָּעִירָה הַקְּטָנוֹת וְהַמְּעָנִיּוֹת שֶׁמְסִפְקִים לוֹ לְמַכְבִּיר חַיָּה הַסְּבּוֹכִים שֶׁל
לְוָנְדָן."